

O Harroldu Jamesi Potterovi

Autorka: **Patoložka**; Beta-read: **Lady Corten**

prvotina od Patoložky

Romance/Family/Humor/Slash

Postavy v tomto příběhu jsou majetkem JKR, autorky ságy Harryho Pottera. Autorská práva k povídce vlastní Patoložka, která napsala tuto fanfiction. Tato povídka nebyla napsaná za účelem zisku.

Popis příběhu: *Popelka z kouzelnického světa. Zasazeno do období románů Jane Austenové. Harry bydlí u Malfoyových, kteří jednoho dne dostanou pozvání na ples.*

Vysvětlivky: v kurzívě jsou myšlenky našich aktérů

Kapitola 1: Malfoy Manor

Bylo brzy ráno. Za okny ještě byla tma, ale velkým domem v samém srdci kouzelnické komunity spěchal muž a tvářil se nepřičetně.

„Harrolde Jamesi Pottere!“ volal rozzlobeně. „Jak to, že ještě nemáme na stole snídani?“

„Už běžím, pane Malfoyi! Hned to bude! Omlouvám se,“ ozval se hlas patřící sotva sedmnáctiletému chlapci s černými rozčepýřenými vlasy. Svě zelené oči zakrýval kulatými brýlemi a na sobě měl šaty, které nosívají sluhové.

Touto dobou míval většinou již všechno přichystané, ale včera pracoval dlouho do noci a ráno zaspal.

Lucius Malfoy si jen odfrkl. „To doufám! A hni sebou. Za chvíli vstane Draco a bude mít jistě hlad!“

To určitě, za chvíli, pomyslel si Harry. Draco nevstává před polednem.

Harry seběhl schody a vydal se do kuchyně. Skřítki již měli všechno připravené, ale Lucius vždy trval na tom, aby Harry pracoval s nimi a snídani jim osobně donesl do jídelny.

ooOoo

Harrold James Potter byl synem Jamese Pottera a Lily Evansové. Byli to dobří ale chudí rodiče a nemohli si dovolit vzdělání pro svého jediného syna. Jeho otec pracoval v jedné restauraci jako kuchař a jeho matka byla šikovná, pomocná léčitelka. Harry ještě nevěděl, čím by chtěl jednou být, ale ať by si zvolil jakékoliv lépe placené povolání, tak potřeboval zkoušky NKÚ nebo lépe OVCE.

Proto jeho rodiče požádali Luciuse Malfoye, bohatého kouzelnického obchodníka, aby Harrymu vzdělání poskytl. Lucius jim dlužil laskavost, protože mu Lily kdysi zachránila jeho manželku Narcisu a syna Draca při velmi komplikovaném porodu. Její nadřizená byla tou dobou pryč a tak na to byla Lily sama. Ale byla velmi zkušená a v porodech se vyznala. Ona sama tehdy před časem porodila svého syna. Lucius si ale na oplátku vymínil, že u nich Harry bude od svých 11 let natrvalo bydlet a za stravu a byt bude platit svou prací.

Harry a Draco byli téměř ve stejném věku (Harry byl jen asi o půl roku starší). Ale o co byl Harry poslušnější, čestnější, laskavější a pracovitější, o to byl Draco arogantnější, hrubší, měl sklony se vztekat a žalovat na Harryho kvůli maličkostem.

Chlapci měli společnou výuku pod vedením zkušeného učitele Remuse Lupina. Byl to čaroděj ve středních letech. Učil je kouzlení, lektvary, souboje, kouzelnickou etiketu, tanec a spoustu dalších věcí, které Lucius považoval za důležité pro život čaroděje. Remus Lupin byl vysoce vzdělaný člověk, ale byl to také vlkodlak. A kvůli tomu si nemohl dovolit pracovat na nějaké škole a musel nabídku Luciuse Malfoye přijmout. Harryho si oblíbil a často si spolu povídali. Nejčastěji spolu mluvili o jeho studiích v Bradavicích nebo o jeho přátelích, ale také třeba o kouzelnickém světě. Harry byl rád, že má v tomto domě alespoň někoho, kdo se k němu nechová jako k vyvrhelovi.

ooOoo

Skřítek Dobby se na Harryho soucitně zadíval a pomohl mu nandat obložené talíře a kávu na podnosy. Pak už se Harry rychle vydal do jídelny.

Lucius Malfoy seděl v křesle a četl si noviny.

„Ts, ts, Harry. Budu tě muset potrestat. Takhle to už dál nejde! Za tento měsíc se stalo už podruhé, že jsi neudělal svou práci včas. Dnes nesmíš na výuku, dokud nebude všechno hotové!“

„Ano, pane,“ pokorně řekl Harry, sklonil hlavu a odešel.

Když vyšel za dveří, začal s pravidelným úklidem. Nejprve v přijímací místnosti vyčistil podlahu, odstraňoval prach, vyvětral a osvěžil vzduch a přidal čerstvé květiny. Vše samozřejmě pomocí hůlky. Díky Merlinovi za kouzla! Pokud by se měl starat o takový obrovský dům jako mudlové, tak by mu denní povinnosti trvali několik měsíců.

Pak prošel chodbou, upravil obrazy a už ani nevnímal jejich sprosté nadávky na svoji osobu. „Co to děláš, ty kluku?! Tohle je dům čistokrevných kouzelníků, ne tvůj...“ To byl hlas pradědečka Ignáce Millicenta Malfoye.

Při své pochůzce procházel všemi pokoji. Bylo jich přesně 17 a to včetně ložnice pána domu, ložnice paní domu Narcisy, ložnice Draca (*tam teď nepůjdu, protože Draco ještě spí*), různých hostinských pokojů, pracoven, knihoven, laboratoří a sklepa. Naštěstí nemusel zatím chodit na půdu, ale Lucius už mu s tím několikrát vyhrožoval.

Pak se přesunul na zahradu a začal pracovat tam. Malfoy Manor měl obrovské zahrady, plné růžových keřů a zákoutí s lavičkami. Teď bylo jaro a vše nádherně kvetlo. Zhluboka se nadýchl té krásné vůně a vzpomněl si na rodiče. Lucius mu dovolil jim psát jednou za měsíc, ale vidět je mohl až v létě, kdy měli dvouměsíční prázdniny.

Ach, maminko, už vím, čím bych chtěl být. Chtěl bych učit děti. Vidět jejich tváře, když se jim něco povede a navádět je správným směrem. Chtěl bych se dostat do Bradavické školy. Děkuji, že jste mi to umožnili. Už jen pár měsíců, složím poslední zkoušky a konečně odsud odejdu. Přemýšlel a mezitím se staral o rostliny, o trávu a o bylinnou zahrádku v odlehlé části zahrady.

K obědu se musel vrátit do domu, aby opět posloužil Luciusovi. Draco byl již vzhůru a tvářil se otráveně jako vždy.

„Otče, proč tu vlastně musí být? Za ty roky už jsi snad splatil svůj dluh vůči té zpropadené rodině, ne?“ nemohl si pomoci Draco.

„Draco Luciusi Malfoyi, jsi šlechtic a kouzelník! Musíš si být vědom toho, že my své sliby dodržujeme! Ať se mi to líbí nebo ne, ten kluk tu bude až do konce června, kdy bude mít konečně OVCE hotové a my se ho tak zbavíme!“ nasadil tomu korunu Lucius.

„Jistě, otče.“ Dracův hlas zněl kající, ale výraz ve tváři tomu neodpovídal.

„No, když už tě tu tedy máme, běž uklidit do mého pokoje!“ přikázal mu panovačně Draco.

Harry se už chystal odejít, když najednou v krbu zezelenaly plameny a v ohništi se objevil dopis s Bradavickou pečetí.

Kapitola 2: Pozvání

Lucius Malfoy mávl hůlkou a dopis si přivolal. Rozlomil pečeť a začal číst:

Drahý Luciusi,

zdravím Tebe i celou tvoji rodinu a doufám, že se Vám daří výborně.

Tímto bych Vás chtěl oficiálně pozvat na ples Bradavických učitelů, který se koná poprvé po třiceti letech, kdy jsme hledali nápadníka pro Minervu McGonagallovou. *(Hmmm, zapomněl se zmínit, že jejím partnerem se po tom plese stal on sám, pomyslel si Lucius.)*

Tento ples se bude konat dva dny po sobě 29. a 30. dubna vždy od sedmi hodin.

Prosím, přiveď i svého syna a Harrolda Pottera, buď tak laskav. Bude to velká událost v čarodějnickém světě, počítám asi tak s dvěma sty hosty.

Budu se těšit na shledání s Tebou, Tvoji chotí i oběma chlapci!

S pozdravem

Albus Brumbál, ředitel Střední školy čar a kouzel v Bradavicích

Ps: Letošními nezadanými kandidáty je Sibyla Trelawneyová, Rubeus Hagrid a Severus Snape (ten s tím sice v žádném případě nesouhlasil, znáš přeci Severuse, ale na plese se určitě ukáže).

Lucius dokončil čtení a rozhlédl se kolem. Draco seděl stále u stolu a Harry stál mezi dveřmi. Slyšel všechno.

„Nu dobrá, ples se koná ode dneška za týden. Do té doby se připravíme. Musíme ti sehnat nějaké pěkné šaty, Draco,“ samolibě se usmál Lucius. „A ty, Harry, pokud s tebou nebudou nějaké problémy, tak budeš moci jít s námi,“ zakončil a v duchu pro sebe t tomu dodal: *No, to se ještě ale uvidí. Vždy se najde něco, co mě na tobě rozčílí a tentokrát to nebude výjimka.*

„Ano, pane. Děkuji vám.“ Harry se celý rozzářil a odešel do Dracova pokoje uklízet. Následně se vydal ven, aby dodělal své povinnosti na zahradě.

ooOoo

Mezitím Lucius začal spřádat své vlastní plány. *Severus je dobrá partie. Už dlouho toužím po spojenectví s rodinou Thomase Riddlea a Severus by mi to mohl poskytnout. Jeho matka byla přeci sestrou Thomasova bratrance. Doufám, že Riddle bude také na plesu. Mohl bych se s ním dohodnout!*

Thomas Marvolo Riddle byl velmi mocný a vlivný kouzelník již mnoho let a Lucius ho za to obdivoval. Ba co víc, ještě mu v žilách kolovala krev Salazara Zmijozela, před tisíci lety největšího kouzelníka všech dob, spoluzakladatele Bradavické školy. Takové spojenectví by se Luciusovi hodilo. Thomas neměl žádné děti ani manželku a proslýchalo se o něm, že raději tráví čas se svým obrovským hadem Naginim ve své hadí zvěromágské podobě. Thomas měl bratrance, který ale před časem zemřel bezdětný, a sestřenici, která se provdala za mudlu a přivedla na svět jediného syna, Severuse Snapea.

Severus Tobias Snape získal místo učitele v Bradavicích a byl velmi váženým mistrem lektvarů. Věkově si byli s Lucielem podobní. Oba chodili na stejnou školu, jen Severus nastoupil o 3 roky později. Nebyli si nijak zvlášť blízcí. Lucius se nestýkal s polokrevnými studenty, ale situace se změnila. Teď mu bylo 37 let a stále si nenašel žádného partnera či partnerku.

A Severus bude na plesu učitelů jakožto nezadaný mládenec. Lucius si promnul ruce.

ooOoo

Přešel týden v Malfoy Manor nebyl kámen na kameni. Madam Malkinová, nejlepší kouzelnická švadlena, pobíhala halou a snažila se vybrat pro Draca nejvhodnější látku, vzory, boty, kravatu či motýlka. A Harry jí musel asistovat. Nosil látky, stříhal, špendlil, nezastavil se celý den ani na chvíli. Lucius na ničem nešetřil.

Nakonec se rozhodli pro tmavě zelený kabátec z brokátu se zlatým lemováním, černou košili se zlatými knoflíčky, volné černé kalhoty a hedvábný šátek rovněž zlatavý s třpytivými odlesky. Draco v tom úboru vypadal jako překrásný princ. Ještě více to zvýraznilo jeho aristokratické rysy, bledou pokožku a platinové vlasy.

Harry se bude muset smířit s nějakým oblečením po otci, které si třeba několika kouzly vylepší.

Ples měl začínat v sedm večer a Lucius již netrpělivě pochodoval před krbem a čekal na Narcisu. Konečně, asi v půl sedmé, se objevila na schodišti. Její róba ladila s tou jeho. Oba byli oblečeni v odstínech rudé, šaty měli ze sametu.

Harry přiběhl do haly, snažil se ještě na poslední chvíli uhladit své neposlušné vlasy, ale moc se mu to nepodařilo. Byl celý udýchaný, a tak si ani nevšiml zlomyslného pohledu Lucielem Malfoye.

„Myslíš si, že s námi v tomhle můžeš jít? To tedy ne! Styděl bych se za tebe!“ vykřikoval Lucius. Draco se jen zasmál.

„Ale všechnu práci mám hotovou! Řekl jste, že budu moci jít!“ Oponoval mu Harry.

„Ano? No, na to se ještě podíváme. Mám pocit, že knihovna potřebuje nově utřídit. To abecední uspořádání nesnáším. Srovnej to podle témat a podle velikosti a ručně, rozumíš?! A pak, kdyby toho ještě bylo málo, na půdě nám poletují nějaké rarachové. Všechny je pochytej!“ A s tím definitivně odešli krbem na ples.

Harry zůstal na Malfoy Manor sám, smutný a ponížený.

Kapitola 3: Poprvé na ples

Harry si povzdechl a chtěl odejít do knihovny, když v tom uslyšel zvonek, s nímž skřítek někoho uvedl do domu. Následně se v hale objevil Remus Lupin.

„Harry, co tu děláš?“ zeptal se překvapeně. „Nemáš být na ples?“

„No, ano, ale Lucius mi v tomhle nedovolil jít a navíc mi ještě přidělil další práci,“ smutek z jeho hlasu přímo čísel.

„A ty bys tam chtěl?“ zeptal se.

„Ano, jistě. Tolik jsem o té škole od tebe slyšel! Chtěl bych to tam vidět! A také tam možná někdy pracovat, nevím. Alespoň se tam podívat,“ zasnul se Harry.

„No, tak to ti musíme pomoci, ne? Dobby, pojd' sem!“ zavolal na domácího skřítku.

„Přeje si pán?“ úslužně se uklonil Dobby.

„Ano, jistě. Harry, co jsi dostal za úkoly?“

„Mám přerovnat knihovnu podle témat a velikostí knih po mudlovsku a pak ještě pochytat všechny rarachy na půdě,“ odpověděl Harry.

„Aha, dobře. Takže Dobby, já si vezmu knihovnu a ty, mohl bys pochytat všechny rarachy? Jistě znáš nějaké dobré kouzlo!“

„Ano, pane,“ rozzářil se skřítek, asi měl s těmi rarachy nevyřízené účty.

„No, ale teď co s tebou, chlapče. Takhle jít do Bradavic určitě nemůžeš!“ Remus chvíli přemýšlel, a pak začal mávat hůlkou.

„Tohle kouzlo jsem se naučil na škole od jedné své kamarádky. Mohu ti změnit šaty, jak jen potřebuješ, ale bohužel to vydrží jen do půlnoci, ne déle. Pak se musíš krbem přenést zpět na Manor, aniž by tě někdo viděl, rozumíš?“ tázavě se zadíval Remus.

„Ano, děkuji, to bude skvělé!“ jásal Harry.

„*Cinderellus*,“ zašeptal Remus a začal se soustředit na přeměnu.

Nejprve brýle, ty zmizely a Remus mu upravil zrak, aby si nezkazil oči. Pak košile, ta byla teď v barvě jeho očí se stříbrnými, květinovými motivy na rukávech a u knoflíčků. Kabátek v bílé barvě ostře kontrastoval s jeho vlasy a světlé kalhoty pevně obepnuly jeho postavu. Jako poslední Remus vykouznil tmavě zelený šátek kolem krku.

Harry se cítil nádherně. Rychle běžel k zrcadlu, aby se mohl podívat. Úžasem ani nedýchal. Vlasy mu už netrčely, jeho tváře měly svěží barvu a v té záplavě bílé se cítil dobře. Otáčel se kolem dokola, aby se viděl ze všech stran.

„A teď už hybaj na ples! Už je skoro osm hodin, tak ať z toho něco máš!“ napomenul ho Remus.

„Dobře, děkuji. Ale jak se tam dostanu? Ještě nikdy jsem necestoval letaxem,“ posmutněl Harry.

„To je jednoduché, naber si prášek, a pak ho upust' do ohně a řekni: Bradavická škola čar a kouzel.“

Harry přikývl a přešel ke krbu. Ještě se naposledy otočil a pronesl: „Děkuji ti, Remusi, vážím si toho!“ Pak hodil letax do plamenů, v krbu to zezelenalo a chlapec byl pryč.

„Tak do práce!“ povzdechl si Remus a odešel do knihovny.

ooOoo

Harry vypadl z krbu a málem neudržel rovnováhu.

„Vítejte, pane,“ řekl skřítek a pokynul mu, aby šel za ním. Harry se cestou oprašoval od sazí. Už slyšel hudbu linoucí se ze sálu.

Ve dveřích se zastavil a oněměl úžasem. Místnost byla obrovská, po stranách byly stolečky se židlemi a na stropě visely tisíce svíček. Celá výzdoba byla laděná do zeleno-bílé, stejně jako byl on sám oblečen. Na samém konci sálu bylo podium a orchestr. Právě hráli valčík a jednotlivé páry se na parketě pohupovaly v rytmu hudby.

Na pravé straně uviděl stůl s občerstvením. Vydal se tím směrem. Doufal, že nikdo nezpozoroval jeho příchod, zejména ne Malfoyovi. Sice vypadal jinak, bez brýlí a dobře oblečen, ale přeci jen stále zůstal Harroldem Potterem, kterého mají denně na očích.

ooOoo

Na opačné straně místnosti však jednomu muži jeho entrée neušlo. Ten muž se schovával ve stínu, skoro se snažil splynout se zdí. Měl na sobě tmavě šedý hábit a černé nohavice. Jedinou ozdobou byla temně černá vázanka s motivy hada a stříbrné manžetové knoflíčky. Své dlouhé černé vlasy měl svázané dozadu černou mašlí a temnýma očima sledoval dění v sále.

Toho chlapce si všiml hned, jakmile vešel. Nebyl to šlechtic, to poznal už podle držení těla, a přesto ho zaujal svojí nevinností. Bílé šaty nesluší jen tak někomu, ale jemu padly dokonale. Líbila se mu jeho štíhlá postava, bystré oči a trochu plachý výraz tváře. Nebyl by to Severus Snape, aby nezjistil, o koho jde.

Kapitola 4: Ve víru tance a zpěvu

Pozor: V druhé části song!fic

Když Draco a jeho rodiče vystoupili z krbu, už před nimi čekala řada hostů. Každé rodiny se ujal jeden domácí skřítek a uvedl je do společnosti.

Lucius se tu znal téměř se všemi. Zahlédl Averyho a jeho paní, sourozence Carowovi a dokonce i Rodolfuse Lestrangle s jeho manželku Belatrix. Pokynul Narcise, aby se šla pozdravit se svými známými a sám se vydal po sále s Dracem v závěsu. Chtěl prodiskutovat různá politická témata a také možná uskutečnit nějaký ten obchod. „Draco, pozorně sleduj a uč se,“ řekl Lucius. Ale to už na ně mával Abus Brumbál spolu s Minervou McGonagallovou.

„Ach, drahý Luciusi. Jsem tak rád, že tě vidím. A tebe také, Draco,“ usmíval se Albus a šibalsky na něj zamrkal.

„Vy se asi ještě neznáte. Draco, toto je má partnerka Minerva McGonagallová,“ pokynul směrem ke starší čarodějce v černých šatech s vlasy sepjatými do drdolu.

„Těší mě, madam,“ řekl Draco a uklonil se.

„Potěšení je na mé straně. Albus mi o vás hodně vyprávěl,“ odvětila Minerva.

„Ale, Luciusi, kde máš Harrolda? A Narcisu? Tak rád bych se s nimi pozdravil,“ zeptal se Albus.

„Ach, omlouvám se. Narcisa někde v sále a vítá se se svými kamarádkami. A Harry? Ten bohužel nemohl přijít. Náhlá nevolnost,“ zalhal Lucius.

„No, doufám, že to nebude nic vážného a zítra ho uvidíme!“ zakončil Albus, pokynul hlavou a odešel pozdravit další hosty.

To se k nim ale už blížil mladý pán Oliver Wood s rozhodným výrazem ve tváři. „Pane Malfoyi, mohl bych vašeho syna požádat o tanec?“ uklonil se Oliver.

„Jistě, Olivero, proč ne. Bavte se dobře,“ souhlasil Lucius. *Nebude na škodu, když bude Draco viděn s dalším šlechticem a navíc úspěšným sportovcem.*

Draco přijal nabízené rámě a odešel s Oliverem na parket.

Lucius se rozhlížel, zda neuvidí Severuse či Thomase Riddleho, ale zatím mu štěstí nepřálo. Přešel ke stolu s nápoji a nechal si nalít sklenici ohnivé whisky. *Noc je ještě mladá*, pomyslel si.

A zhruba v tuto dobu dorazil i Harry.

ooOoo

Severus Snape nebyl společenský člověk. Vůbec ne. Nebyl ošklivý, ale na jeho tvář si člověk musel zvyknout. A on většinou nikomu nedal žádnou šanci. Život ho naučil, že poradit si musí nejlépe sám. Proto místo přátelství se věnoval studiu. Již na škole vynikal v různých oborech, ale nejvíce v lektvarech. S Lucusem se znal, jistě jako každý, ale on ho bral na vědomí pouze, když něco potřeboval. Severus byl na sebe hrdý. Po absolvování univerzity se stal nejmladším a nejuznávanějším mistrem lektvarů za posledních dvě stě let. A místo učitele v Bradavicích přijal s radostí, ač by to nikdy nepřiznal. I kdyby totiž jen jeden mizerný student za rok měl někdy v budoucnu přispět něčím zajímavým do kouzelnického světa, bude to pro něj adekvátní odměna.

Žáci ho neměli v oblibě. Proč také? Byl přísný, nikdy se neusmál, nikdy nepochválil. Na všechny používal stejný metr, ale to vám na popularitě moc nepřidá. Oblékal se převážně do černých šatů, ale dnes udělal výjimku. Vzal si na sebe hábit, který mu pořídili rodiče při příležitosti převzetí jeho mistrovského titulu. Ale s nimi se již nestýkal. Byli několik let po smrti.

Neměl přátele, ani tady na škole ne. Spíše měl několik známých, z čehož nejbliže mu byl Albus a Minerva. Ti se k němu chovali někdy jako jeho rodiče. Sami žádné děti neměli a on byl sám. Asi je k tomu přímo vybízeli. A korunu tomu nasadil tento ples! Jak si to jen představovali nabízet ho jako zboží na trhu? Vše pro jeho dobro, jistě...

Severus se rozhlédl po sále, jestli ty dva prohnanec neuvidí...

ooOoo

Hudba přestala hrát a na podium vystoupal muž Harrymu zatím neznámý, ale na první pohled docela povědomý. Už asi někdy viděl jeho obrázek v novinách. Měl dlouhé stříbrné vousy a vlasy, na hlavě čapku a jeho hábit měl barvu blankytné modři. Ale Harryho nejvíce zaujaly jeho brýle, půlměsíčkové, a laskavý úsměv, který rozdával na všechny strany. Pak si dal ke krku hůlku a zamumlal *Sonorus*.

„Dámy a pánové, tímto vás všechny srdečně vítám na Plesu Bradavických učitelů. Doufám, že se budete dobře bavit dnešní i zítřejší noc!“ pronesl a Harry si konečně uvědomil, že je to Albus Brumbál.

Na podium vstoupil další muž, mladší, se zlatými dokonale upravenými vlasy v blyštivě zlatém hábitu a dlouhém plášti. Ukláněl se a zdravil všechny kolem. Z pohledu na něj úplně bolely oči.

„Á, Zlatoslave, děkuji, že jsi dorazil. Prosím, přijmi mé místo a začni zpívat pro naše ctěné publikum,“ dodal Albus a odcházel směrem k baru.

Až mě z tebe rozbolela hlava, dodal si v duchu.

„Děkuji, Albusi. Jsem zde, abych vás provázel dnešním večerem a hlavně, abych vás bavil. Nechtě zazní první píseň!“ usmál se zářivým úsměvem Zlatoslav Lockhart a zaujal pozici u klavíru.

Ten muž je zvláštní, pomyslel si Harry. *Ale co, doufám, že umí zpívat.*

Hudebník přešel prsty po klavíru, zazněly první tóny. Zlatoslav se zasnul, a pak spustil:

„Jaký hlupák to jsem?

Který nikdy nemiloval?

Vypadá to, že jsem jediný,

kdo o tom přemýšlí.

Co za muže to jsem?

Jen dutá schránka, osamělá buňka,

ve které jen prázdné srdce přebývá...”

Zde si, prosím, pusťte píseň What Kind of Foll Am I, zpěv Frank D´Ambrosio, odkaz: <http://www.youtube.com/watch?v=fS9uclG0kMM&feature=related> V zápětí to bude důležité!

Sálem to zašumělo a hosté se opět začali bavit, píseň pro ně byla jen kulisou. Ale v místnosti byli dva muži, kterým se už při prvních slovech skoro zastavilo srdce. Jako by jim mluvil z duše.

Ach, ano, Harryho milovali rodiče a on miloval je, ale byl tak opuštěný a nechtěný a žil tak už skoro sedm let. Bylo mu sice jen sedmnáct, ale lásku postrádal. Také chtěl cítit, když se mu srdce rozbuší, když ho někdo objímá.

„Jaké jsou to rty?

Které lžou při každém polibku?

Které šeptají jen prázdná slova lásky?

A nechají mě pak o samotě odejít?

Proč se nemohu zamilovat?

Jako kterýkoliv jiný muž?

*Možná bych pak věděl,
Jaký hlupák to jsem..."*

A Severus? I ten uměl milovat a kdysi i miloval, ale jeho láska nebyla opětována. Již dávno se schoval za masku tvrdosti, aby ho nikdo nemohl znovu zranit. Ale pod tím vším i on toužil po lásce, jen si myslel, že už k němu nikdy nemůže přijít.

„Co jsem to za šaška?

Co vlastně vím o životě?

Chci si hrát,

a žít svůj život.

Proč se nemohu zamilovat?

Až půjdu dát, co sakra?

A možná si pak uvědomím,

jaký hlupák to jsem..."

A pak se stala zvláštní věc. Místností prolétla magie a obě ta zlomená srdce jakoby zasáhl šíp a ukázal jim směr. Bradavický hrad je spojil dohromady. Harry se podíval na Severuse a Severus na Harryho. Zelená v černé, černá v zelené. Jen ještě netušili, co to znamená.

Kapitola 5: Dvě osamocená srdce se spojila

Harry zamrkal a zatřásl hlavou. Takový pocit ještě nezažil. Ale teď neměl čas nad tím uvažovat. Mezi lidmi totiž zahlédl povědomé blondaté vlasy Luciuse Malfoye. Blížily se. Rychle se rozhlédl kolem a přemýšlel, kudy nejlépe uniknout. Nakonec se spěšně vydal ke dveřím. Úprk by opravdu nebyl příliš vhodný.

Severus jeho odchod zpozoroval, ale sám měl teď podobný problém, protože jeho si už Lucius všiml. Usmál se na něj přes celý sál. Severus ten úsměv poznával, nevěstil nic dobrého. Naštěstí se již parket znovu zaplnil tančícími páry a on měl tak čas zmizet. *Mistr útěků a skrývání* bylo přeci jeho druhé jméno. Než se k němu Lucius prodral, už byl pryč.

Harry prošel dveřmi a ocitl se na chodbě. Příliš si to tu neprohlížel, když se přenesl krbem, ale teď se přesunul k oknu a vyhlédl na zahradu. Měsíc osvětlil školní pozemky, ač ještě nebyl úplněk. A hvězdy? Ty zde opravdu zářily. Jako by za to mohla kouzla nebo co?

U Merlinova kolena, co jsem si to jen myslel, když jsem sem chtěl jít? Jsem takový hlupák, stejně jako se zpívalo v té písni. Nepatřím do této společnosti, nikdy mě sem nepřijmou. A můj původ? Ne, maminko a tatínku, nestydím se za něj. Jste pro mě vším. Ale asi si nikdy nesplním svůj sen být zde...

Harry si schoval hlavu do dlaní. Myšlenky mu v hlavě kroužily, ale bohužel žádná nebyla moc povzbudivá. Byl tak zaujatý vlastní lítostí. Nebylo proto divu, že neslyšel ty velmi tiché kroky.

V chodbě kousek dál, za brněním, se ukrýval Severus a tajně ho pozoroval. Nebyl si jistý, co čekat. Ten mladík ho zajímal. Neznal ho, nikdy ho neviděl, a přesto cítil zvláštní pouto, které ho k němu přitahovalo. Uměl chodit neslyšně

jako duch a velmi toho využíval. Po chvilce se odvážil přiblížit, až stál skoro za ním. Jen natáhnout ruku...

V ten moment Harry sice nevnímal cizincům příchod, ale ucítil zvláštní vlny magie. Proto se otočil. A najednou se díval do černých sametových očí.

„P-přejete si, pane?“ zakoktal se.

Severuse nejprve překvapilo (samozřejmě to nedal nijak najevo), že se chlapec obrátil, ale pak se vzpamatoval.

„Dovolte mi, abych se Vám představil. Jmenuji se Severus Snape, jsem učitel na této škole a zároveň mistr lektvarů,“ řekl a lehce se uklonil.

„Um, těší mě, pane Snape. Omlouvám se, ale já vám své jméno bohužel sdělit nemohu,“ zarmoutil se Harry. Jasně si totiž uvědomil, co by se stalo, kdyby se rozkřiklo, že je na plesu přes Luciusův výslovný zákaz.

„V dobré společnosti není slušné zatajovat své jméno,“ zamračil se Severus.

„Promiňte, ale já vám své nemohu a nesmím říct. Pokud mě chcete nějak oslovovat, říkejte mi třeba Brian Flash,“ vymyslel na poslední chvíli Harry.

„Hmmm, jak myslíte, ale do konce plesu pravdu stejně zjistím,“ pohrozil mu Severus, ale v jeho hlase bylo slyšet pobavení. „Jak se vám tu líbí, Briane?“ zeptal se a odvedl tak pozornost jinam.

„Oh, velmi, děkuji Vám. Hodně jsem o této škole slyšel, ale nikdy jsem neměl příležitost se sem podívat,“ odpověděl Harry.

„Tak to vám to tu musím ukázat. Doprovodíte mě do zahrad?“ mrknul na něj Severus a ukázal směrem k východu.

„To bude báječné, děkuji vám,“ nadšeně přitakal Harry.

ooOoo

Venku bylo ještě teplo, slunce prohřálo přes den zem a ve vzduchu bylo cítit jaro. Severus mu ukázal skleníky, hrdě vyprávěl o různých bylinách a o jejich pěstování a nevyhnul se ani svému oblíbenému tématu – lektvary. Harry byl velmi zvědavý a všechno nadšeně komentoval.

„Pane Flashi, do zdejší školy nechodíte, ale vypadá to, že máte přehled. Tedy, kdo vás vyučuje?“ zajímalo Severuse.

„Oh, mám soukromého učitele. Má úžasný přehled ve všech oborech kouzelnického světa. A v červnu konečně pod jeho vedením složím poslední zkoušky,“ vysvětloval Harry odhodlaně.

„Ale, kdo je to, mi asi nesdělíte, že?“ Harry zavrtěl hlavou. „To jsem si myslel.“

Cestou došli k tmavému lesu. Ta tma Harryho nelákala, ale zpět se mu také nechtělo. A pak mezi stromy uviděl něco bílého. Snažil se zaostřit, ale bylo to příliš daleko. Při chůzi nedával pozor a klopýtl přes větev, ale Severus ho zachytil. Ten letmý dotek byl velmi příjemný.

„Tady musíte být opatrný. Tohle jsou nebezpečné končiny, ale já sem rád chodím odpočívat,“ dodal Severus.

„Před chvilkou jsem měl pocit, že vidím nějaké bílé zvíře, je to možné?“ zajímal se Harry.

„Pojďme kousek dál a uvidíme,“ odpověděl Severus.

Zamířili po cestičce, až se stromy rozestoupily a oni se ocitli na mýtince. A pak je uviděli. Měsíční světlo zvýrazňovalo jejich bělost a vítr si pohrával s jejich hřívou. Jednorožci!

„Ach,“ Harrymu se zatajil dech.

„Ano, máte velké štěstí. Jednorožci se ukáží jen tomu, komu opravdu věří. A vy máte, pane Flashi, zřejmě jejich plnou důvěru. Dokonce vám přivedli ukázat i mládě.“

„Můžu k nim blíž?“ zeptal se Harry.

„Pokud vám to dovolí,“ slabě se usmál Severus.

Harry neváhal a pomalinku se přibližoval. Kousek od něj stál párek dospělých jednorožců a vedle se páslo hříbě. Harry byl fascinován. Probouzeli v něm nádherné pocity – klid, mír, pokoj, lásku...

A pak hříbě zvedlo hlavu a Harry uviděl ty nejkrásnější modré oči. Pohodilo hlavou, ohlédlo se po rodičích a vykročilo. Samo se přibližovalo, Harry ani nedýchal. Najednou měl ruku nataženou a dotýkal se jemného chřípí. Hříbě mu hlavou jemně drclo do dlaně, a pak se zadívalo na Severuse.

Ten se k nim blíž neodvažoval, myslel si, že by je mohl vyplašit, ale hříbě bylo zřejmě jiného názoru. Naklonilo hlavu na stranu, jakoby přemýšlelo. Pak se rozběhlo a těsně před Severusem se zastavilo. A opět jemně šťouchlo hlavou do jeho ruky a ohlédlo se na Harryho. A pak nastal znovu okamžik, kdy se černé oči topí ve smaragdové zeleni a zelené se noří do temné noční oblohy. Okamžik porozumění a souznění.

ooOoo

O kousek dál zahoukala sova, jako by tím chtěla Harryho na něco upozornit. Rychle se vzpamatoval jako první.

„*Tempus*,“ zašeptal Harry a mávnul hůlkou. Zbývalo dvacet minut do půlnoci.

„Odpusťte, pane, ale měli bychom se asi vrátit do hradu,“ řekl Harry a prosebně pohlédl na Severuse.

„Jistě, zdržel jsem vás příliš dlouho,“ povzdechl si Severus.

„Ó, né, byl to nádherný večer, děkuji vám,“ usmál se Harry.

„Bylo mi potěšením,“ Severus sklonil hlavu na důkaz svých slov.

Pak se mlčky vydali zpátky. Harry přidal do kroku, věděl, co je v sázce.

Dostali se ven z lesa a přešli trávník až k hlavním dveřím. Harry už slyšel hudbu vycházející za sálu, když ho zastavila Severusova ruka na předloktí.

„Briane, uvidíme se zítra?“ zašeptal Severus.

„Ano, doufám,“ odpověděl Harry a usmál se. A na důkaz svých slov překryl měkce tu ruku svojí dlaní.

„Pak tedy zítra,“ odpověděl Severus a užíval si ten vzájemný dotek.

A v tom se začala odbíjet půlnoc. Zvon se rozezněl na Bradavické věži.

BIM!

„Musím jít,“ vyhrkl Harry a vytrhnul se mu.

BAM!

Rozběhl se do chodby. Severus vůbec nestihl zareagovat.

BIM!

V tom běhu málem vrazil do procházejícího páru.

BAM!

„Ach, promiňte,“ omlouval se rychle. Ani si nevšiml, že je to Draco a s nějakým vyšším tmavovlasým mladíkem.

BIM!

„Briane!“ uslyšel za sebou naléhavě Severuse, ale neotočil se.

BAM!

„Severusi, tady jsi, hledal jsem tě!“ zazněl od dveří do sálu jiný, dobře známý hlas. „Musíš se nám teď chvíli věnovat,“ Lucius se k němu lísal jako kočka.

BIM!

Pospěš si Harry, musíš to stihnout. Harry se nutil do dalších kroků.

BAM!

„Luciusi, nemám teď čas. Ale připojím se k tobě za chvíli,“ odvětil Severus, jeho hlas zněl trochu přiškrceně.

BIM!

Harry už byl u krbu a hledal letaxový prášek.

BAM!

A pak se ohlédl. Lucius stál u dveří, stále nemohl uvěřit, že jej Severus tak odbil. Draco a ten mladý muž vycházeli do zahrady. Stačil si všimnout i jejich vzájemných pohledů. *Kde jsem ho jen viděl? Jedině v Denním věštci – á, sportovní rubrika, famfrpál! Soustřed' se, Harry, rychle pryč!*

BIM!

A Severus se blížil k němu. *Ach, Severusi, jestli ty mi někdy odpustíš, že jsem tak kvapně odešel.*

BAM!

„Malfoy Manor,“ zašeptal a vkročil do plamenů.

ooOoo

A/N: Brian Flash aneb proč jsem Harryho vůbec přejmenovala?

Potřebovala jsem, aby se Severus nedozvěděl, s kým Harry přišel (respektive nepřišel, ale kde bydlí). A Severusovi by bývalo stačilo, aby se zeptal Albusa a bylo by to. A nějak jsem si neuměla představit rozhovor typu: *Jak se jmenuješ? Jak by se ti tak líbilo?* (Což je mimochodem replika z filmu *Pretty woman*. Dokonce i ta část: *To vám, pane, nemohu a nesmím říct*, je odněkud a mám pocit, že dokonce také z pohádky o Princezně se zlatou hvězdou.) Takže jsem se rozhodla, že Severus možná lépe ponese, když bude vědět, že Brian Flash není jeho pravé jméno, a že pro jeho zamlčování má nějaký důvod. A co se týče samotného jména, tak jsem nejprve chtěla nechat Harrymu jeho křestní jméno, ale to by pak vlastně mohlo dopadnout stejně, protože Albus je vševědoucí, že? A tak jsem Brumbálovi vzala jedno z jeho jmen (má jich nějak moc, nemyslíte?) a hledala adekvátní příjmení. No, a když si dáte do slovníku Flash, vyjde vám

Blesk. Sice tu nezmiňuji Harryho jizvu, protože v příběhu nehraje roli, ale Harryho to dokonale vystihuje, ne?

Kapitola 6: Druhý den je taky den...

Harry vypadl z krbu v přijímací místnosti na Malfoy Manor a mále se zadusil kouřem. Kašlal tak usilovně, až si musel sednout na židli. Ale pak to naštěstí přestalo. Opět měl na sobě své staré šaty.

Za chvílku do místnosti nakoukl Remus.

„Jak to šlo, Harry? Bavil ses dobře?“ usmíval se. „Musíš se naučit cestovat krbem.“

„Ano, já vím, ale Lucius...“ odporoval Harry.

„Ti nikdy nedovolil použít krb, že? Zním ho dobře a vím, čeho je schopný,“ zachmuřil se Remus. „Knihovna je srovnaná a raráčků jsme se zbavili, snad bude spokojený!“

„Och, děkuji, Remusi. Tolik ti dlužím!“ povděčně pronesl Harry.

„Není zač. Ale na oplátku mi tedy řekni, jak ses měl,“ vybalil na něj Remus.

„Hmm, no, já... Bylo to fajn. Někoho jsem potkal a, Remusi, představ si viděl jsem jednorožce! Byli nádherní!“ rozjařil se Harry.

„Harry, ty jsi byl v lese? Sám?“ podezíral ho Remus.

„Ne, byl jsem tam s někým... Já, Remusi, prosím, dnes nenaléhej. Řeknu ti to později, slibuji, ale ne dnes. Ještě ani sám nevím, co se tam vlastně stalo,“ prosil ho Harry.

Remus se shovívavě usmál. „Dobře, nevádí, ale pak mi musíš slíbit, že půjdeš i zítra!“

„Chtěl bych, strašně bych chtěl, ale...“ zarazil se a zesmutněl.

„Žádné ale, teď jdi do postele a vyspi se, aby Lucius neměl nějakou záminku tě potrestat. A zítra zase něco vymyslíme, ano? Přijdu opět tak v půl osmé, abych měl jistotu, že budou Malfoyovi už pryč,“ ujistil ho Remus.

„Dobře, Remusi. Dobrou noc.“

Harry už odcházel do svého pokojíku, když ještě zaslechl: „Dobrou noc i tobě a sladké sny!“

Harry usínal. Hlavou mu proletovaly vzpomínky na Zlatoslavovu píseň, něžnou krásu jednorožců, obsidiánové oči a letmý dotek ruky.

ooOoo

Ráno vstal Harry naštěstí brzy. Oblékl se a vydal se do kuchyně. Skřítek Dobby na něj mrknul, ale neřekl nic. Jen si tiše šeptal pod fousy, *dostali, co si zasloužili*. Lucius ani Narcisa ještě nebyli vzhůru, o Dracovi by něco takového ani nepředpokládal, a tak měl prostor na to si promyslet, co dělat dál.

Chtěl bych se tam dnes vrátit. Ano. Aspoň se tam ještě jednou podívat. A rozloučit se. Ach, jistě. Pokud budu mít možnost. Pokud se mnou Severus vůbec

bude chtít mluvit, Co když už zjistil, kdo vlastně jsem? Co když se na mě odmítne i jen podívat? Ne, dlužím mu to. Ještě naposledy...

„Á, vidím, že knihovna je hotová. Aspoň, že něco uděláš správně, ty kluku,“ sarkasticky prohlásil Lucius. Viditelně nebyl moc dobře naladěný.

„No tak, kde je snídaně? A kávu a noviny! Narcisa tu bude hned. A Draco, zlatíčko si potřebuje odpočinout. Doneseš mu snídani do postele, ale až tak za hodinu!“ rozkázal.

„Jistě, pane, jak žádáte,“ odpověděl Harry tak pokorně, jak dokázal.

„A raraši? Byl jsi tam vůbec?“ rozkřikl se.

„Ano, pane, všechny jsem je pochytil a zneškodnil,“ prohlásil Harry.

„Dobrá tedy, jdi si po své práci a po obědě nám budeš opět k ruce,“ prohodil Lucius. „Madam Malkinová tu bude v jednu hodinu. Musí ještě provézt pár úprav na našich šatech!“

Harry přikývl.

„A, Harry? Ředitel si vysloveně přál tvou přítomnost dnes večer, mám ale pocit, že tvoje náhlá nevolnost bude přetrvávat minimálně do zítřka a já tě budu muset opět omluvit,“ zlomyslně pronesl Lucius.

Harry zaskřípal zuby. Měl co dělat, aby něco neodsekl, ale udržel se a raději odešel.

S takovou lůzou se tam ukazovat nebudu, pomyslel si Lucius. Ať si Albus říká, co chce.

ooOoo

Harry byl celý den vytížený různou prací. Výuka se samozřejmě nekonala. Draco by se přeci nemohl před takovou událostí unavovat.

Na Harryho názor se nikdo neptal, vlastně se na něj ani nikdo nedíval. Jako by byl neviditelný. Tak si tady na Malfoy Manor připadal. Neviditelný, nechtěný, vyloučený...

Ale v Bradavicích ne, se Severusem ne! S ním se cítil volný. Mohl téměř roztáhnout křídla a letět. Mohl myslet na cokoli, mohl říkat cokoli.

„Kam koukáš, kluku?“ ozval se Lucius. „Nevidíš, že Draco potřebuje své boty a šaty. No, tak honem přines to všechno!“

Harry okamžitě spíchal vyplnit jeho přání.

„Jsi tak nesoustředěný, jako bys myslel na něco důležitého. No tak, nechceš se nám svěřit?“ posmíval se mu Draco a poňoukal ho. „Jako bych to nebyl já včera na plese, ale ty? To je představa, otče, že?“

„Jistě, synu, absurdní!“ dodal Lucius. „Ale teď už si spěšme, za půl hodiny odcházíme. Čekají na nás!“ *A tentokrát mi Severus neuteče*, dodal si v duchu.

Dnes večer pro Draca vybrali světle modrý vyšíváný hábit, tmavě modrou košili a kalhoty a šedý šátek se stříbrnými proužky. To vše jen podtrhovalo Dracovy šedé oči. Lucius s Narcisou si vybrali světle žluté šaty, skvěle se jim hodily k vlasům. Narcisa se po Luciusově boku nesla jako královna.

Harry vyčkával, co přijde dál a nemýlil se.

„Harry,“ zaslechl medový hlas, „laboratoř potřebuje vyčistit a setřít, již dlouho tam nikdo neudělal pořádek. A pak sepiš seznam všech přísad a vybavení, abych měl přehled,“ Lucius zvedl obočí a zadíval se na Harryho.

„Jistě, pane, spolehněte se,“ odpověděl Harry a na tváři ukázal zkroušený výraz.

„Tak ať jsem spokojen! Drahá, Draco, můžeme?“ zeptal se Lucius a všichni se ztratili v krbu.

Kapitola 7: Přípravy na nové shledání

Harry neklidně přecházel po místnosti. *Kde je? Něco ho zdrželo? Tohle kouzlo sám nezvládnou! Potřebuji Remusovu pomoc.* Bylo již totiž dávno po osmé a Remus nikde.

Harry to už chtěl vzdát a jít uklidit tu laboratoř, když konečně zaslechl zvonek a dovnitř vběhl udýchaný vlkodlak.

„Omlouvám se, Harry,“ řekl, když popadl dech. „Ztratil jsem pojem o čase. Bývám v tyto dny před úplňkem unavený a po tom včerejšku jsem usnul.“

Harry se zastyděl. „Nic se neděje, Remusi, to byla moje chyba. Asi bych tam dnes neměl chodit,“ dodal.

„Nesmysl! Dals mi slib! Tak se do toho pustíme. Ehm, postav se k zrcadlu, ať na sebe vidíš,“ řekl a už ho tlačil k rohu místnosti.

„Tak jako včera. Máš nějakou vlastní představu?“ zeptal se, ale Harry zavrtěl hlavou.

„Dobře, *Cinderellus*,“ řekl a jako minule se Harryho šaty začaly měnit.

Nejprve brýle, pomyslel si Remus, ó, ano, takhle je to lepší. A teď jaké barvy zvolit? Včera měl na sobě kombinaci bílé a smaragdově zelené. Možná, bychom dnes mohli zvolit něco podobného.

Harry se otáčel dokola. Kalhoty byly náhle třpytivě zelené se stříbrnými proužky na boku, košile stříbrná a kabátek temně zelený se stříbrným lemováním. Navrch Remus ještě dodal svěže bílý šátek a jeho vlasy trochu uhladil.

„Tak líbí?“ zeptal se Harryho.

„Ano, děkuji.“

„Tak už běž, ať nečeká!“ pobídl ho Remus.

Harry se na něj tázavě zadíval.

„No včera jsi mi řekl, žes někoho potkal. Takže předpokládám, že se třeba uvidíte znovu, ne?“ ušklíbl se Remus.

„Ano, snad...“ přikývl Harry a směřoval ke krbu.

„A Harry, čím se tu dnes večer máš bavit? Co zajímavého ti Lucius vymyslel?“

„Á, vidíš, málem bych zapomněl. Musím uklidit a uspořádat laboratoř a pořídit soupis přísad a příslušenství. Prý, aby měl přehled,“ zamračil se Harry.

„Žádný problém, to v pohodě zvládnou. A když tak mi Dobby určitě rád pomůže,“ zaculil se Remus a zamával na něj.

„Díky, Remusi,“ řekl Harry, než plameny zezelenaly.

ooOoo

Malfoyovi už byli skoro dvě hodiny na plese, ale Lucius ještě Severuse neupozoroval. *Kdepak asi vězí? Včera tu byl a Albus ho jistě donutil přijít i dnes.*

Aby si zkrátil čas při čekání, zatančil si s Narcisou. Pak ho napadlo vyzvat Minervu, aby zjistil, kde se Severus skrývá. Ale neměl štěstí, Minervě se mluvit nechtělo a při jeho dotazu se jen záhadně usmála.

Lucius byl netrpělivý, tohle mu kazilo jeho plány. A ke všemu si chtěl promluvit s Thomasem Riddlem, ale ten se tady ani včera ani dnes neukázal. Šeptalo se, že dal přednost večírku s Naginim.

Alespoň, že Draco je v dobré společnosti. Stejně jako včera kolem něj kroužil Oliver Wood. Ale dnes ještě přibyla Fleur Delacour, nadějná mladá čistokrevná čarodějka, která se před nedávnem přistěhovala z Francie. Jistě Draco si může vybírat, ale nemůže to být jen tak někdo. A oba jeho dnešní nápadníci by mohli být přijatelní, pokud by ovšem Lucius neměl jiné plány.

ooOoo

Když se o Luciusovi řeklo, že je netrpělivý, tak Severus se cítil jako tygr v kleci, kterému nedali měsíc pořádně našrát. Byl jako na trní. Ukrýval se v jednom tmavém koutu sálu a pozoroval dav. Dnes se oblékl do svých klasických černých barev. Jedinou zvláštností bylo, že měl dlouhý černý kabátec se sametovými knoflíčky a hedvábný šátek u krku.

Byl nejenom mistr lektvarů, ale také dobrý kouzelník, a proto pro něj nebylo těžké zastříť se matoucím kouzlem a provézt to tak, aby si ho nikdo nevšiml. Dobře viděl Luciusa Malfoye, jak na něj čeká. A postřehl i jeho naléhání na Minervu. Lucius byl průhledný a Severus dobře věděl o jeho posedlosti Salazarem a jeho potomky. Proto si dovedl dobře spočítat, proč jej včera tak naháněl. Ale tu radost mu neudělá. Kdepak.

Ano jistě, jeho syn Draco byl pohledný mladý muž. Ale jeho chování bylo naučená a srdce měl jako led. Ne, že by se Severus navenek nechoval k ostatním stejně, ale přeci jen, pokud by někoho hledal, tak Draco Malfoy to nebude.

To včera potkal někoho zajímavého. Mladého muže s bystrými očima, zvědavého a plného elánu. Jeho smích mu ještě teď zněl v uších. A o jeho očích se mu v noci několikrát zdálo, když už konečně rozčilením dokázal usnout. Jen nemohl pochopit, co se to včera stalo. Proč tak rychle odešel? Severus věděl, že i on, Brian nebo jak se jmenoval, se v jeho společnosti cítil dobře. Snad bude mít dnes příležitost zjistit, co bylo příčinou jeho chování. *Ano, toho muže dnes odejít nenechám!* Usmál se pro sebe Severus.

Kapitola 8: Spojení duší

A/N: Neočekávejte žádný střevíček či lep na schodech, nebo jste si snad všimli, že bych v nějaké předchozí kapitole psala o jakékoliv obuvi?

Ps: Bohužel ani za ty roky čtení HP jsem si neosvojila, kde se v Bradavicích co nachází, a proto mohou být mé popisy nesmyslné.

Harry vypadl z krbu s odbíjením deváté hodiny. Dnes tu již žádný skřítek nečekal. Očekávalo se, že asi všichni přijdou včas. Ale to Harrymu vůbec nevadilo, alespoň si mohl v klidu promyslet, co bude dělat.

Na chodbě nikdo nebyl, u hlavního vchodu také ne. Očividně se všichni bavili v sále. Dnes tam zněla vyloženě taneční hudba, zatím žádný zpěv.

Dveře do síně byly pootevřeny, a tak nakoukl dovnitř. Jak předpokládal, téměř všichni tančili a u občerstvení i u nápojů nebylo tak plno. Nikde neviděl ani Malfoyovi ani Severuse Snapea. Od oběda nejedl a i tehdy měl pouze trochu chleba s máslem, protože Lucius ho hnal od čerta k ďáblu, aby jim asistoval při oblékání. Měl proto hlad i žízeň. Neodolal a přešel ke stolu s jídlem. Vzal si dva chlebíčky se šunkou a s chutí se do jednoho zakousl.

Někdo mu poklepal na rameno, a tak se rychle otočil. A Harry se díval do laskavých modrých očí za půlměsíčkovými brýlemi.

„D-dobrý den, pane,“ odkašlal si.

„Hezký večer, mladý muži,“ řekl starší muž. „My se ještě neznáme. Jmenuji se Albus Brumbál, jsem ředitel zdejší školy.“ Podával mu napřaženou ruku. Celý ve svém stříbrném hábitu zářil.

„Těší mě, pane. Ehm, nemůžu vám své jméno říct, promiňte,“ začervenal se Harry a nabízenou pravačku přijal.

„Nic se neděje, drahý chlapče, mám své jisté tušení. Ale copak by to bylo za zábavu, že?“ mrknul na něj Albus.

„Děkuji,“ zarazil se Harry. „Mohu vám s něčím pomoci?“

„Jistě, jistě, proto jsem vlastně tady. Rád bych vás seznámil se svou partnerkou. Půjďte se mnou. Je jen tamhle kousek,“ záhadně se usmál Albus.

Harry přikývl a následoval Albusa přes parket k protilehlé zdi. Tam se Albus zarazil a zavrtěl hlavou.

„Omlouvám se, chlapče, asi se mi někam zatoulala. Nevidíte ji někde? Je v celá v zeleném?“ Harry zakroutil hlavou. „Počkáte tu, prosím, chvíli?“ prosebně se na Harryho zadíval.

„Zajisté, pane, nic se neděje. Nikam nespěchám,“ usmál se Harry.

„Děkuji, mladý muži, hned se vrátím,“ řekl, otočil se a už odcházel.

Harry zůstal stát a trochu nerozhodně se rozhlížel kolem. Cítil se nepříjemně. Jako by byl pozorován. Ten pocit se stupňoval, až najednou na rameni ucítil něčí dotek a u ucha uslyšel známý hlas.

„Kdepak jste se schovával?“ ozval se šepot.

Harry se prudce otočil, ale stále nikoho neviděl.

„Pane?“ zmateně zamumlal Harry těsně před tím, než ho někdo chytil za ruku a táhl podél zdi ven ze sálu.

„Pojďme ven, tady je moc lidí,“ řekl zatím neviděný muž.

„Dobře,“ utrousil Harry.

Kousek opodál si Albus promnul ruce a spokojeně něco špitnul Minervě do ouška.
ooOoo

Na chodbě ze sebe Severus sejmul kouzla a Harry si překvapeně všiml, jak mu to v černé sluší. Nemohl tušit, že je to Severusova oblíbená barva.

„Co se to včera stalo? Proč jsi měl tak naspěch?“ nerozpakoval se zeptat Severus.

„Já... Já...“ zakoktal se Harry, a pak odmítavě zavrtěl hlavou. Odevzdaně se na Severuse díval.

Tomu se nejprve zlobně zablýskalo v očích, ale pak uviděl Brianův výraz a pochopil. *Vlastně se vůbec neznáme. On neví nic o mě a já zase nic o něm. Také bych se nesvěřoval komukoliv na setkání. Každý má své slabé místo či tajemství. Já přeci také.* Vedl se sebou vnitřní rozhovor Severus. Lehce se pak na Briana usmál, aby věděl, že to chápe.

Na okamžik se oba odmlčeli, jakoby si promýšleli další šachový tah.

„Včera jsem vám ukázal zahrady,“ ozval se najednou Severus, „parket vás asi neláká,“ Harry přitakal, „tak, co kdybych vás provedl po škole,“ dokončil svou úvahu Severus a vysloužil si tím od chlapce zářivý úsměv. Jakoby tam na chodbě najednou vysvitlo slunce, či v jediném okamžiku rozkvetla celá růžová zahrada. Takový to byl pro Severuse pocit. Přistihl se, že se také usmívá.

„Ano, to by se mi velmi líbilo,“ vydechl konečně Harry.

„Tak tedy tudy,“ řekl Severus a natáhl ruku směrem dál do chodby.

Dva muži kráčeli bok po boku hradem. Ten mladší se střapatými vlasy radostí málem nadsakoval, ale byl si dobře vědom síly magie sálající z jeho staršího a vyššího společníka, a tak se snažil svoje nadšení krotit. Ale asi to bylo nakažlivé, protože i neustále mírně napjatý Severus se dokázal této noci uvolnit.

Vypadá to, že se Severus nakonec nezlobí. Nejprve vypadal hrozivě, ale jakoby na mě uviděl něco, co mu to pomohlo překonat. Nejsem si jistý, co spatřil, ale jsem rád. Zauvažoval Harry nadšeně.

Procházeli hradem. Severus ukazoval napravo a nalevo a vysvětloval, kde co je. Harry by se tu sám jistě ztratil. Bylo tu tolik chodeb a dveří. A všechny vypadaly na první pohled stejně. Došli i do sborovny a zastavili se před chrličem u vchodu do ředitelny. Do sklepení se nedostali, hrad byl i tak dost velký. Harry byl vším nadšený, i když u měnícího se schodiště nejprve trochu zaváhal. Tolik obrazů pohromadě nikdy předtím neviděl. Na Manoru samozřejmě visely také obrazy, ale Lucius trval na tom, že budou zobrazovat pouze jejich významné předky. A zde byly poutavé krajiny a zvířata. Dokonce tu i byla africká savana s žirafou.

„Nemáte hlad?“ zeptal se Severus v jedné chodbě před obrazem zátiší s ovocem. Harry už notnou chvíli přemáhal kručení v břiše, a tak souhlasně kývnul. Severus si pro sebe spokojeně zabručel, postavil se před obraz a dotknul se jedné namalované hrušky. V tom se obraz odklonil a oni uviděli vchod. „Pojďme tedy něco zakousnout do kuchyně,“ oznámil nechápajícímu Harrymu.

Jakmile vstoupili, obklopili je domácí skřítki. Harry si ihned vzpomněl na Dobbyho a znejistěl, protože se na Malfoy Manoru sám cítil jako domácí skřítek. Tihle se ale tvářili překvapeně a radostně a navzájem se nahlas překřikovali. Nestávalo se každý den, aby sem za nimi někdo přišel. Náhle jeden starší skřítek zavelel a všichni se rozešli po své práci. Zůstala pouze jedna skřítko, aby jim posloužila.

„Pánové si budou přát něco k jídlu?“ usmála se.

„Ano, něco lehkého... Briane?“ pohledem se zeptal Harryho, ale ten pouze pokrčil rameny. „Tak zeleninový salát se sýrem a pečivem a dýňovou šťávou.“ Sám ji neměl moc rád, ale myslel si, že by Brianovi měla chutnat. Skřítko se uklonilo a pokynula jim k malému stolku v rohu místnosti.

Usedli naproti sobě a v ten moment se na stole objevila mísa se salátem, pečivo, dva talířky a poháry se šťávou. Každý si na malý talířek naložil a začali jíst. Dýňovou šťávou už Harry jednou ochutnal, a tak se s radostí napil.

Severus mezitím dumal nad tím, kam Briana ještě vzít. *Mohla by se mu líbit komnata nejvyšší potřeby nebo astronomická věž? Dnes večer bylo ještě tepleji než včera a na obloze nebyly téměř žádné mraky. Severus na věž vždy rád chodil přemýšlet. Pak tedy na věž. Do komnaty se můžeme podívat třeba někdy jindy. Brian se přeci dnešní noci neztratí ze světa.*

„Rád bych vás dnes vzal ještě na poslední místo,“ vysvětloval Severus. „Hrad má mnoho různých tajemství a zákoutí, ale tam, kam vás zavedu, chodím rád.“ Harry překvapeně vykulil oči. *Chce mě vzít na své oblíbené místo?*

„Dobře,“ odpověděl pouze. Dnes byl Harry nezvykle zamklý. Užíval se chvíle strávené v Severusově blízkosti i prohlídku hradu, ale zároveň se obával půlnoci a zejména dalších dní, protože věděl, že už se asi nikdy neuvidí. Snažil se kvůli Severusovi takové myšlenky potlačit, protože dobře vnímal, že se ten muž v jeho společnosti cítil uvolněně.

Vystoupali po schodech nahoru a prošli pod obrovskými hodinami. Foukal zde jen mírný větřík a teplota zůstala příjemná. Severus pokynul k zábradlí a ukázal na výhled. Harry zalupal po dechu. Byla sice tma, ale hvězdy i měsíc zářily. Mohl vidět daleko do kraje, na temný les, obrovské jezero, skleníky, i zbytek hradu. Dokonce zahlédl i osvětlená okna velkého sálu, kde se nacházel zbytek dnešních hostů.

„Nádhera, Severusi, to je nádhera!“ nadšeně zvolal Harry a ani si neuvědomil, že staršího muže poprvé oslovil jeho jménem. Ten se na jeho jiskřící oči, pootevřená ústa a zčervenalé tváře nemohl vynadívát. Jakoby se v tomto okamžiku zastavil čas. Severuse pohled na toho mladíka fascinoval. Harry se pomalu otočil a jejich oči se střetly. Stáli blízko sebe, stačilo udělat krok, natáhnout ruku a dotknout se toho druhého. *Ano, to bych si přál, pomyslel si Harry. Ještě jednou se ho dotknout!*

Zřejmě měl Severus podobné pocity, protože stále zahleděný do Harryho očí k němu přistoupil, zvedl ruku a lehce mu jí položil rameno. Harry se zachvěl, ale neudělal nic. Jen tam tak stál, díval se a v duchu toužil po přátelství, po lásce, po blízkosti, po rodině, po doteku, po polibku. Bylo toho tolik, co by si přál, a co by v té tváři chtěl vidět. A zejména v černých očích. Černá už dávno neměla nádech hrozby. Černá byla jako samet, měkká a hřála. Černá jako tato jarní noc, příjemná a svěží. Černá jako tuha, jako grafit. Řeklo by se, že je to jen obyčejný uhlík, ale co když se ten uhlík přetvoří a vznikne z něj diamant? A takový diamant teď Harry našel. Surový, hrubý a neopracovaný, ale přesto ryzí. Kdo by se na něj podíval jen zběžně, mohl by vidět obyčejný grafit. Ale ten, kdo jej pozná, ten by se ho již nikdy nechtěl vzdát.

Harrymu vyklouzla z oka slza a zvolna stékala po tváři. Severus přiložil druhou ruku k jeho obličejí a zvolna ji setřel. Ano, tohle byl okamžik pro pláč. Ale i pro smích a štěstí. Štěstí beze smutku není úplné. Stejně jako noc beze dne.

Harry přivřel oči a užíval si ty doteky. Chtěl na něj také dosáhnout, a tak váhavě natáhl ruku a prsty zlehka přiložil k místu, za kterým se skrývalo Severusovo srdce. A najednou ho ucítil. To pravidelné bušení. Buch, buch... Buch, buch...

Již je nemohlo nic zadržet. Stáli docela blízko. Severus trochu natočil a sklonil hlavu, jakoby se ptal, jestli smí a Harry se podíval na něj vzhůru. Jejich rty se k sobě přiblížily a v další vteřině splynuly. Ten dotek byl lehký jako hedvábí. Trochu chladný, ale jemný. A neskutečně svůdný. Vzájemně vnímali svůj přerývaný dech i tlukot srdcí. Harry přiložil i druhou ruku na Severusův hrudník a jemně se dotknul pramenu jeho vlasů. Severus se přisunul ještě blíž a ruku z tváře přesunul na Harryho zátylek. Druhou mu položil na záda v oblasti kříže. Jejich těla se k sobě přitiskla a i přes šaty bylo cítit, jak se oba chvějí. Harry trochu pootevřel ústa a naplno se oddal polibku. Severus nezaváhal a začal pohybovat svými rty proti jeho. Jejich jazyky spolu s nimi tančily ve stejném rytmu.

Harry si chtěl tento okamžik uchovat navždy. Vrýval si do paměti každou vteřinu, každý dotek, každý nádech.

Brzy se jim přestalo dostávat vzduchu. Polibek zůstával něžný, ale s každým okamžikem byl o chloupek vášnivější. A přesto ho nechtěli ukončit, za žádnou cenu! Pro oba to byla příliš vzácná chvíle. Pro oba v ten moment došlo k doteku těl, doteku srdcí a nakonec i doteku duší. A tyto dotýkající se duše, které se tak dlouho hledaly, mají možnost se spojit, navždy. Jen musejí upřímně chtít.

Vůbec nevnímali své okolí, neslyšeli sílící vítr, ani odbíjení zvonu.

Kapitola 9: Odloučení

Remus už měl všechnu práci za Harryho hotovou a teď na něj v hale čekal. Počítal minuty do půlnoci. Když už zbývaly poslední dvě, raději zavolal Dobbyho.

„Pane?“ zeptal se skřítek.

„Dobby, můžou se skřítkci přemístit kamkoliv? Třeba i do Bradavic?“ vyzvídal Remus.

Dobby se zamračil. „Ano, pane.“

„Dobby, pokud se Harry nevrátí, než začne odbíjet půlnoc, musíš se k němu přemístit a přivézt ho zpět, ano? Mám takové tušení, že by se tam dnes mohl zapomenout,“ mumlal Remus.

Skřítek přikývl. „Pokusím se, aby mě nikdo neviděl, pane. A přivedu pana Harryho Pottera. Spolehněte se,“ řekl Dobby.

Velká ručička poskočila o poslední kousek kupředu k malé a zvon začal odbíjet dvanáct hodin. „Počkej ještě, třeba tu hned bude,“ zadoufal Remus. Skřítek zatím čekal.

BIM, BAM, BIM, BAM, BIM, BAM,...

„Tak běž, honem!“ vykřikl Remus.

PUF a byl pryč.

ooOoo

Dobby se přemístil na schody pod vstup na astronomickou věž. Skřítkci mají asi nějaký šestý smysl na to, aby nerušili soukromí svých pánů i jejich hostů. A Dobby teď nevěděl, co dělat. A pak ho to napadlo. Přikryl si oči svými velkýma ušima a vběhl dovnitř.

BIM!

„Pane, musíte domů, pane,“ přiskočil k Harrymu a zatahal za jeho kabátek. „Pane, pojdte rychle, prosím!“ naléhal.

BAM! BIM!

Harry nechápavě shlédl, a pak šokem vyvalil oči. „Dobby!“

BAM!

„Pane, pane, rychle, už bude půlnoc!“ strachoval se skřítek a oči se mu zaleskly.

BIM!

Severus vůbec netušil, o co tu jde. *Proč musí Brian odejít? A kde se tu vzal ten skřítek?*

Harry se omluvně podíval na Severuse a zašeptal: „Odpustí!“ Chytil se skřítko za ruku a on je oba přenesl pryč.

BAM!

Severus ho chtěl zadržet. Vždyť si přeci slíbil, že ho nenechá odejít, ale s takovým vývojem událostí přeci jen nepočítal. Že stráví celou noc s Brianem, že půjdou na astronomickou věž, že se ztratí ve vzájemném polibku, a že nakonec Briana odvede podivný skřítek neznámo kam. *Merline, proč? Co jsem komu udělal? Nezasloužím si ani kousíček štěstí?*

Velkým štěstím ale bylo, že Severus se nikdy nevzdával. Ať mu život nastrojil jakoukoliv překážku, on jí přeskočil, podlehl či obešel. Ano, přesně tak. Severuse Tobiase Snapea jen tak něco nezastavilo!

Co vlastně o Brianovi vím? Je to mladý muž, říká si Brian Flash, v Bradavicích nikdy nebyl, ale zároveň o nich hodně ví, letos bude skládat závěrečné zkoušky. Vždy o půlnoci se ztratil. V přítomnosti ostatních hostů se cítil nesvůj a snažil se zůstat neviditelný. Nebude to šlechtic, ale má dobrou výchovu. A pak tu byl ten skřítek. Skřítky vlastní jen dobře situované rodiny, takže musí bydlet u nějakého boháče. Podle toho, jak se jen jmenoval... Dobby, ho najdu. Nemohu sledovat jeho stopu, kouzelníci se v Bradavicích přemísťovat nemohou a sledovat skřítky je téměř neproveditelné. Ale mohu navštívit každý dům bohatšího kouzelníka a najít ho, i kdyby mi to mělo trvat kdovíjak dlouho!

ooOoo

Albus Brumbál strávil celý večer v sále. Byl spokojený sám se sebou, protože se mu povedlo dostat toho mladého muže do blízkosti svého „chráněnce“ Severuse. Takhle by Severusovi nikdy neřekl. Ne do očí. Ale cítil to tak. Téměř jakoby měl syna. Po smrti jeho rodičů nad ním držel spolu s Minervou ochrannou ruku. Přáli mu štěstí, ale se Severusem to nikdy nebylo lehké. Pokud něco nechtěl sám, nikdo by ho k ničemu nedonutil. Jen pomocí šikovné a promyšlené manipulace občas dosáhl určitého úspěchu. Existují určité praktiky, které nejsou ani zmijozelům známé, jako například tento ples. Severus samozřejmě vyváděl jako vzteklý pes, když zjistil, že je svým způsobem „adeptem na ženění“. Vyrukoval se svou nespolečenskou náturou a odmítl se zúčastnit. Albus ovšem jako ředitel

zasáhl a slíbil Severusovi, že pokud přijde a zdrží se alespoň půlku večera, tak využije svých známostí a dovybaví mu už tak přeplněný sklad přísad do lektvarů. O tom, že by to udělal stejně, se nezmínil.

Albus měl přehled, a tak věděl o myšlenkových pochodech Luciuse Malfoye. Ano, zmanipuloval i jeho svým pozváním na ples. Chtěl, aby si Severus konečně uvědomil, co vlastně chce. A jestli je jeho chladná maska jen předstíraná, anebo ji ještě dokáže sejmout. Nikdy by si nepomyslel, že by si Severus za svého druha mohl vybrat Luciusova syna Draca, ale proč ho alespoň nevyprovokovat. A jak se zdálo, tak tohle vyšlo.

Pokud si Severus myslel, že byl v tom svém úkrytu schovaný i před Albusem, tak se samozřejmě mýlil. Albus nebyl největším kouzelníkem široko daleko jen tak pro nic za nic. Vnímal vlny magie, který každý čaroděj vysílal a tu Severusovu znal velmi dobře. Chvilku mu trvalo, než ho našel, ale podařilo se mu to. A jeho zájem o toho chlapce z včerejšího večera mu také neušel. Severus se pyšnil svým talentem na špionáže, ale Albus měl také dobře vycvičené smysly. A když ucítil přítomnost mladíka v sále, nezaváhal.

Ted' už je to jen na nich. Albus se usmál a zamával na Minervu. Byl čas tančit. A věnovat se hostům, proto tu přeci byl.

„Minervo, mohl bych mít tu čest požádat tě o tanec,“ zářivě se usmál a zajiskřilo mu v očích.

„Albusi, že si nedáš pokoj. Jsme spolu už tolik let a ty se stále chováš, jako kdybys mě potkal poprvé v životě!“ odpověděla Minerva podrážděně, ale oči ji zradily. Tam se objevil záblesk pobavení a také obdivu.

„Stále si nemohu zvyknout, že patříš opravdu ke mně. Prosím za prominutí,“ odpověděl, naklonil hlavu na stranu a natáhl k ní ruku. Vedl ji s veškerou péčí na taneční parket, a pak jí sevřel v náručí, aby mohli tančit. Kolem se pohupovali další páry. Zahlédl Draca s Fleur, Belatrix s Rodolphusem i Malfoyovi. Ano, tak by to mohlo být.

Večer rychle ubíhal, nastala noc a s tím se blížil konec plesu. Ne, že by byl konec určený nějakou hodinou. Spíš atmosféra naznačovala, že se blíží závěr. Či velké finále?

Když Albus zaslechl první zvuky zvonu, nevěnoval tomu přílišnou pozornost. S každým odbitím se ale jeho napětí stupňovalo, až se sedmým úderem si uvědomil, že je možná něco špatně.

Jako ředitel vnímal magii hradu a všechna ochranná kouzla. V polovině odbíjení se ale něco změnilo. Něco narušilo bradavické ochrany. Ale nebyla to žádná zlá síla. Jen to byl takový divný pocit. Zavrtěl hlavou, jakoby se toho chtěl zbavit. Dál naslouchal zvonu, osm, devět, deset, jedenáct,... A pocit náhle zmizel. Dvanáct. A s tím se všude obnovil klid a mír.

Hmm, tak tohle bylo vážně divné. Co se jen mohlo stát. Budu si muset promluvit s duchy a skřítky a... Myšlenku už nedokončil, protože ve dveřích spatřil Severuse. Jeho vycvičenému oku neušlo, že je zaskočený, rozčilený a také trochu zmatený.

Kapitola 10: Vysvětlování

Harry dopadl nohama na zem a těžce se zakymácel. S Remusem Lupinem sice již hodiny přemístování měli a zkoušeli to na kratší vzdálenosti, ale asistované přemístění stálo více sil a bylo celkově horší. Naštěstí Harry udržel rovnováhu. Bylo mu špatně od žaludku a motala se mu hlava. Na sobě měl již své staré oblečení.

„Pane, jste v pořádku?“ zeptal se naléhavě skřítek.

Harry se držel za hlavu a pokusil se přikývnout. To už k nim ale mířil Remus.

„Harry, konečně. Už jsem si myslel, že tam zůstaneš.“

„Uhm, odpusť Remusi, ale nedával jsem pozor a ani jsem si neuvědomil, že je již čas,“ prozradil Harry a trochu se začervenal.

„Nevadí, hlavně, že to tak dopadlo. Když ses nevracel, napadlo mě za tebou poslat Dobbyho,“ dodal Remus a zvědavě si Harryho prohlížel. Ten odvrátil pohled, ale v jeho výrazu byl velký žal.

„Děkuji ti, Dobby,“ zašeptal Harry směrem ke skřítkovi. Dobby se tvářil potěšeně a s přikývnutím zmizel.

„Stalo se něco, Harry?“ zeptal se Remus. Nechtěl vyzvídat, ale třeba by Harrymu pomohlo, kdyby se svěřil.

„Ne... Vlastně ano... Já nevím. Všechno je tak zamotané. Někoho jsem potkal, ale to už víš za včerejška. No a dnes jsme byli také spolu. Viděl jsem celý hrad, dokonce i kuchyň. Pracuje tam tolik skřítků!“ Harry si nebyl jistý, co má všechno prozradit, ale Remus byl přítel. Asi jediný, kterého tu měl. A tolik mu už pomohl. Zaslouží si vědět pravdu.

Remus se tázavě zadíval, nechtěl Harryho do ničeho nutit.

„Ach, Remusi, je to těžké. Seznámil jsem se tam s jedním mužem. Víš, na první pohled byl nepřívětivý a temný. Ale já jsem s ním pocítil jakési souznění. Rozuměli jsme si, mluvili nebo mlčeli, to bylo jedno. Tam nezáleželo na tom, kdo jsem nebo co dělám. Já... neřekl jsem mu své pravé jméno. A vlastně jsem dvakrát utekl. Včera krbem a dnes pro mě přišel Dobby. Remusi, já se strašně bojím, že jsem ho zklamal. A také, že už ho nikdy nevidím. Co když nechce mít nic společného s někým, jako jsem já,“ řekl nakonec Harry. Ve tváři měl vepsané zoufalství.

Remus se chápavě usmál. „Harry, jestli je takový, jak říkáš, pak mu to nebude vadit. Asi toho o tobě moc neví, ale ty o něm také ne. Až čas ukáže, jestli se k sobě hodíte,“ dodal.

„To asi neukáže, protože, jak bychom se asi tak mohli setkat?“ skoro zakřičel Harry. Pak si ale uvědomil, že zvýšil hlas na svého přítele a svěsil hlavu a ramena. „Omlouvám se, Remusi, ale vidím to beznadějně.“

„Harry, nesmíš se vzdávat. Mudlové říkají, že naděje umírá poslední. A já mám takový pocit, že mají pravdu,“ uklidňoval ho Remus. „Ale teď už jdi raději spát. Malfoyovi tu mohou být každou chvíli, zejména, pokud Luciusovi nevyšly jeho plány,“ zamyslel se Remus. „Dobrou noc, Harry.“

„Dobře. Děkuji a dobrou noc,“ zašeptal Harry na odchodu. Stále se cítil hrozně a doufal, že to třeba zítra bude lepší. Jak si má vysvětlit své pocity k Severusovi? Jako náklonnost? Přátelství? Lásku? A je vůbec možné se zamilovat do někoho, koho jste poznali jen tak krátce? Lásku znal, jeho rodiče ho milovali a neváhali ji

projevit. Ale to, co cítil v tuto chvíli, bylo přeci jen odlišné. Toužil se tam vrátit. Zůstat na věži s ním. Přál se ho vzít za ruku a dívat se mu do očí. Bylo to jako nutnost, jako potřeba.

Převlékl se a zalezl si pod přikrývkou a děkoval Merlinovi, že mu to umožnil alespoň jednou prožít. Vzpomínky si může ponechat navždy, ty mu nevezmou.

ooOoo

Severus věděl, že je nesmyslné stopovat skřítku, a proto se vydal zpět do velké síně. Albus, ten by mu mohl pomoci. Jenže, chce on vlastně pomoc? Potřebuje ji? Vždy se spoléhal jen na sebe. Jistě, věděl, že se o něj ten stařík stará a dává na něj pozor, ale on se nikdy nechtěl na nikoho vázat. Dobře, může se s ním poradit, ale svoje problémy si vyřeší sám.

Vešel do dveří a cítil na sobě ředitelův pohled. Snažil se udržet svůj výraz pod kontrolou, ale asi se mu to úplně nepovedlo, protože Albus se na něj tázavě díval a v očích mu trochu jiskřilo. Nechtěl to řešit v sále plném lidí, a tak na něj kývnul, aby za ním vyšel na chodbu.

Albus se omluvil hostům a následoval Severuse. Zahlédl ho vpravo v tmavém koutě chodby.

„Severusi? Stalo se něco?“ zeptal se starostlivě. Vnímal, jak se Severus snaží nedat na sobě nic znát, ale jeho magie praskala a bublala. Tohle rozhodně nebyl poklidný stav.

„Jaký jsi měl večer, Albusi,“ odvrátil pozornost Severus. Potřeboval si ještě trochu ujasnit, co Albusovi řekne.

„Oh, báječný, děkuji. A jaký byl ten tvůj?“ usmál se na něj povzbudivě.

Ups, že já si vždy naběhnu. „Adekvátní,“ odpověděl.

Albus se pokusil Severusovi trochu pomoci a také cítil, že by mohl vyřešit i svoji záhadu.

„Severusi, před chvílkou jsem v bradavických štítech cítil zvláštní výkyv magie. Nebyl jsi v sále, a tak by třeba...“ nedokončil Albus.

„Před chvílkou? Myslíš při odbíjení?“ vychrlil Severus, Albus přikývl. Severus se zamračil. „Albusi, mohl by to způsobit cizí domácí skřítek, který se do Bradavic přemístí?“

„Oh, no, nikdy jsem o tom nepřemýšlel. Myslím, že se to asi ještě nikdy nestalo,“ zamyslel se Albus. „Všechny naše skřítky Bradavice rozeznají. Pro kouzelníky je nemožné se tu přemísťovat, ale skřítkčí magie není moc prozkoumaná. Jak tě to napadlo?“ zajímal se Albus.

Severus se zdráhal, ale nakonec odpověděl, bylo to i v jeho zájmu. „Byl jsem právě na astronomické věži s jedním mladým mužem a při odbíjení půlnoci se tam najednou objevil cizí domácí skřítek a přemístil ho pryč.“

„Opravdu? Tak s tím jsem nepočítal.“ Poslední větu si Albus zamumlal jen pro sebe. Vypadal zamyšleně. „Takže tu ten skřítek byl jen pár vteřin, že?“ Severus přikývl. „A bylo na něm něco nápadné? Všiml sis na něm něčeho zvláštního?“

Severus zavrtěl hlavou. „Nic neobvyklého. Takového skřítku může mít kterákoliv rodina. Víím jen, že se jmenuje Dobby,“ přiznal Severus.

„Dobby, říkáš? S tím by se dalo pracovat. Musíme přeci zjistit, kdo narušil ochrany školy!“ přesvědčivě řekl Albus.

Severus se v duchu zašklebil a pomyslel si, že přesně tohle potřeboval. Albuse, který se zajímá o záhadu a pomůže mu tak s hledáním Briana.

„Dobře,“ promluvil znovu Albus. „Tuhle záhadu vyřešíme.“

Ano, radostně doplnil Severus.

„Ráno moudřejší večera, Severusi. Dobrou noc.“

Severus se zadíval překvapeně. Albus ho posílá spát? Jako malé dítě? No, ale co by tady ještě dělal, že? Do společnosti se vracet rozhodně nebude. A je pravda, že dnes asi již nic nezjistí. Vrátil se do svých komnat a popřemýšlí o těchto zvláštních dvou dnech.

ooOoo

Lucius Malfoy byl naprosto rozčilený. Nevyšlo mu skoro nic. Thomas Riddle vůbec nepřišel, obchodní kontakty moc nevyšly, protože všichni se přišli bavit a ne uzavírat obchody, a Severuse ani nezahlédl. Tolik po tom spojení toužil. Kdyby existovali ještě další Salazarovi potomci... Ale žádní jiní už nebyli. Pouze Thomas a Severus. V tom rodu se vyskytovaly zajímavé formy magie. Dar hadí řeči, velká síla, nadání pro léčitelství,... A Lucius chtěl spojit svoji rodinu s touto větví. Však se Severus nebude schovávat věčně. Třeba se s ním bude moci nějak domluvit! Nabídnout mu něco, po čem touží.

Narcisa chvíli po půlnoci přišla s tím, že je unavená. Luciusovi to ani moc nevadilo a vydali se domů. Draco si sice právě povídal s dalšími mladými čaroději, ale stačil jeden Luciusův pohled, aby se všemi rozloučil a připojil se k rodičům.

Zelené plameny v hale Malfoy Manoru zezelenaly. Jeden ze skřítků již čekal, aby jim odebrat kabáty, či splnil nějaká noční přání. Všichni byli ale příliš unavení, a tak se rovnou vydali spát. Skřítek si oddechl a také se přemístil do své spací komůrky k ostatním.

Kapitola 11: Kde se skrýváš?

Severus Snape došel do sklepení do svých komnat, ale nešel spát. Zasedl ke svému stolu a začal psát na pergamen. Hledal ve své paměti všechny rodiny, které by mohly mít takového domácího skřítku a u které by zároveň mohl žít mladý kouzelník. Musely to být rodiny poměrně bohaté a třeba i vlivné. Pergamen se brzy začal plnit.

Domácí skřítek DOBBY

Brian Flash

Rodiny:

Black

Lestrangle

Malfoy

Carow

Avery

Crabbe

Coyle

Rookwood

Longbottom

...

Psal si seznam a přemítal nad ním. S Blackovi se pravidelně setkával. Ale kromě Krátury u nich nikdy neviděl jiného skřítko natož mladého čaroděje. Co se týkalo Lestrangleových, tak ti by si do domu nikoho jistě nevpustili. Malfoyovi, to byla dost bohatá rodina s mnoha skřítky. Občas je navštívil, žádný mladý kouzelník tam nebyl, ale Lucius by někoho takového jistě nenechal poflakovat se návštěvě na očích. Tam byla určitá šance. Další Carowovi a Averyovi. Ty příliš neznal a nikdy nebyl u nich doma. Crabbovi a Goylovi měli sami mladé syny, zhruba v Brinaově věku. Občas se s nimi vídal, ale nikdy se o nikom dalším nezmínili. Rookwoodovi, možná. Longbottomovi, ti byli příliš chudí. A tak to pokračovalo dál a dál.

Severus skončil někdy ve čtyři hodiny ráno, a pak konečně usoudil, že by mohl jít spát. Odešel do koupelny, trochu se umyl a převlékl se do noční košile. Ani nevěděl jak, ale poměrně rychle v posteli usnul.

Přišlo mu to jen jako chvilku, kdy se mu zdál sen, že do něj někdo tluče. Byly to strašné rány. A neustávaly. Až po chvilce si uvědomil, že to není sen, ale realita.

Nějaký opovážlivec v tuto neskutečnou ranní hodinu tluče na jeho dveře a dobývá se dovnitř. Severus na sebe hodil župan a rozezleně vyrazil ke dveřím.

„Co si to...“ s trhnutím otevřel dveře a zíral do tváře Thomasu Riddleovi. Ten se tvářil nanejvýš vážně a udýchaně.

„Severusi, no tak, pustíš mně dovnitř? Už tu čekám dobrých 10 minut!“ promluvil Thomas Riddle a prodral se do jeho komnat.

„Strýčku Thomasi, co tu děláš?“ zeptal se Severus. Označení strýčku sice nedefinovalo jejich pravý příbuzenský vztah, ale Severus ho tak mohl oslovovat už od dětství, a v dospělosti se to nezměnilo.

„Nagini...“ vydechl Thomas. „Severusi, prosím, podívej se na ni!“ prosil a už se svlékal z huňatého hábitu. Severus si až teď všiml, že mu u krku koukalo kousek z obrovského hada.

„Tak mi řekni, co se stalo. A kdy?“ řekl Severus smířlivě. Thomasovi člověk nikdy nic nevymluvil, a tak se o to ani nepokoušel.

„Včera v noci jsem jí připravil její oblíbené jídlo – pár králíků. No, a pak jsme oba odpočívali v křesle a četli si. Víš, co si o těch společenských akcích myslím, a tak jsem rozhlásil, že pořádám soukromý večírek a zůstal sám doma,“ dodal jakoby mimochodem Thomas. „Nagini spí samozřejmě se mnou v posteli a zahřívá mě. Ale před chvilkou jsem se vzbudil a povívej se na ni. Je celá studená, neplazí se, nechce vůbec nic. Severusi, prosím, udělej pro ni všechno.“

„Thomasi, proč jsi přišel za mnou a ne za zvířecím lékouzelníkem?“ zeptal se Severus.

„Těm nevěřím, už toho zpackali dost. Chci pravého odborníka a to jsi ty. Stejně bude potřebovat nějaký lektvar. Pro Nagini jen to nejlepší.“

„No dobře, ale pamatuj, že se zvířaty nemám moc zkušeností,“ řekl Severus a zadíval se na něj. Thomas pouze přikývl.

Severus přešel k Nagini blíž a začal si ji prohlížet. Opravdu byly apatická, podchlazení a v břiše nahmatal něco tvrdého. Ani jazyk nevystřkovala ven, jak to měla ve zvyku. Sliznice byly naštěstí růžové, ještě nebylo nic ztraceno. Přivolał si ze skladu zahřívací lektvar a lektvar pro povzbuzení. Odměřil poloviční dávku a přinutil to hada spolknout. Thomas ho mezitím nervózně sledoval a přecházel po místnosti. Dokonce si i sednul za Severusův stůl a chvíli si prohlížel věci na něm. To by Severus normálně nikomu nedovolil, ale chápal, že tohle je pro Thomase krizová situace.

Uběhla chvílka a Nagini se začala trochu pohybovat. Thomas vyskočil a přiběhl k ní. Něžně ji pohladil po šupinkách.

„Nagini, má milá, zvládlaš to!“ promlouval k ní. Severus na to jen nevěřičně hleděl. Ale byl spokojený, protože had trochu ožil a snažil se dostat blíž ke svému pánovi. Dokonce trochu zasyčel. Severus sice netušil, co asi řekl, ale Thomas tomu zřejmě rozuměl, protože se na ni usmál.

„Dám ti s sebou domů ještě nějaké lektvary. Nesmíš ji překrmit. Ti králíci se jí ve střevech asi trochu zasekli a zaškrtli jí krevní oběh v břiše. Přišel jsi včas. Teď se jen potřebuje vyprázdnit, ale to nějaký čas potrvá, jak víš nejlépe sám,“ řekl Severus směrem k Thomasovi. Ten horoucně přikyvoval, ale oči měl jen pro svou hadí dámu.

„Ano, ano, jistě. Nedokážu jí nic odmítnout, víš?“ zasněně se na něj podíval.

„No, jak myslíš,“ varoval ho Severus. Zvedl se a myslel si, že Thomas prostě již odejde, ale on ho překvapil.

„Severusi, ty hledáš nějakého Dobbyho?“ zeptal se jakoby mimochodem. Severus se překvapeně otočil.

„Ano,“ řekl přiškrčeně.

„Domáciho skřítky?“ Severus přikývl. „Víš, že se s nikým moc nestýkám, ale co by člověk pro obchody občas neudělal. Není to tak dávno, co jsem se setkal s Lucieusem Malfoym a on měl s sebou jednoho skřítky. Nezajímám se o něj, Lucius se k němu choval dost krutě a několikrát ho nazval jménem, když do něj kopal. A mám pocit, že to jméno znělo jako Dobby,“ zamyšleně pronesl Thomas. Severusovo srdce udělalo přemet... *Malfoy?*

„Lucius Malfoy říkáš? A víš ještě něco o jeho rodině?“ vyzvídal ještě Severus. Thomas měl zřejmě z té radosti sdílnou náladu.

„No, ani ne. Má syna, to víš. A mám takový pocit, že by tě rád uvítal do rodiny,“ podíval se na něj, Severus se ušklíbl. „Hmm, ale jak se na tebe tak dívám, tak to není to, co bys chtěl vědět. Víc toho asi bohužel nevím,“ dodal Thomas trochu smutně. I tak to ale pro Severuse bylo dost. Věděl, kde začne.

Thomas Riddle zabalil Nagini zpět do svého hábitu, převzal si lahvičky a odešel pryč. Potřeboval se trochu vyspat. Přeci jen bylo teprve půl šesté ráno.

ooOoo

Když se za ním zavřely dveře, Severus nezaváhal. Převlékl se v ložnici, krbem si zavolal o nějakou snídani a hlavně o kávu. Rychle ji vypil a už se hrnul ze dveří. Procházel prázdnými chodbami, až se dostal k hlavnímu vchodu, a pak přes pozemky až k bráně. Teprve za ní se mohl přemístit.

U Malfoy Manor ho uvítala mlha. Slunce se teprve před chvilkou začalo ukazovat na obzoru, ale už teď bylo jasné, že bude opět teplý den. Severus si cestu pamatoval. Prošel mezi živým plotem a dostal se ke vchodovým dveřím. Musel klepat vícekrát. V tuto denní hodinu skřítkci nepředpokládali, že by přišla jakákoliv návštěva. Dveře se otevřely a tam stál skřítek. Ale nebyl to Dobby, alespoň to tak Severusovi připadalo. Doufal, že měl jen jinou směnu.

„Pán by si přál?“ zeptal se s úklonou.

„Chci mluvit s Luciusem Malfoyem. Ohlaste mě. Severus Snape,“ přikázal skřítkovi. Chvilku si myslel, že mu bude odporovat, ale nakonec pouze ustoupil a pokynul mu do chodby.

„Tudy pane, udělejte si pohodlí v salonu. Ohlásím vám u pana Malfoye,“ řekl mu skřítek a zmizel.

Salon byl přepychový, jak si Severus pamatoval. Hnědá křesla a stůl, zelený koberec a závěsy, vše zdobené. Usedl do křesla a zamyslel se, jestli se neunáhlil. Co když se Thomas pletl. Bude tu za šaška.

Uslyšel hluk na schodech. Lucius se tam s někým hádá. Rozeznal ale jen poslední slova. „...už konečně jdi do kuchyně a připrav občerstvení, kluku!“ zaburácel Lucius, než vešel do salonu. Takhle se přeci na skřítky nemluví.

Dveře se otevřely a objevil se velmi ospalý Lucius. Dokonce ani oblečení dnes neměl perfektně upravené. „Severusi, nečekal jsem tě!“ uvítal ho srdečně Lucius. Vlny podráždění smíšené s překvapeným potěšením doléhaly až k němu.

„Omlouvám se Luciusi, ale tohle nesneslo odklad,“ vysvětlil Severus.

„Tak?“ zvědavě se zadíval Lucius. Velmi rád by věděl, co k němu Severuse přivádí v takovou ranní hodinu. Severus si dával na čas s odpovědí. Rozmýšlel, jak to nejlépe podat. Pak se ale dveře otevřely podruhé a dovnitř vešel mladý muž s podnosem. Měl na sobě tmavé oblečení, vlasy trochu rozčuchané, ale možná byly spíš neposedné, brýle na nose a unavené oči. Přешel ke stolku a postavil ták na stůl. Lucius se vzpamatoval jako první. „Co tu děláš, Harrolde, neřekl jsem ti, abys to přinesl, jen připravil,“ zavrčel Lucius.

Harry se na něj překvapeně zadíval. Ale poslušně svěsil hlavu. „Omlouvám se, pane,“ řekl a chystal se k odchodu.

Severus se na něj díval. Byl to Brian a přeci byl jiný. Ale to nejmarkantnější bylo v jeho projevu. Tento chlapec byl tak smířený se svým osudem domácího skřítky. Nebylo divu, že se na plese necítil a před Malfoyovými se skrýval. Kde je ten bystrý, všímavý mladý muž s očima plnými nadšení? Severus jen doufal, že pod tou schránkou zůstal vcelku. Odkašlal si, aby na sebe upoutal pozornost obou přítomných. Lucius nasadil svoji klidnou a vyrovnanou masku a Harry se otočil. Jeho oči se překvapeně rozšířily a ruka mu vylétla k ústům, jakoby chtěl vykřiknout, *Severusi!* Ani to nemusel říkat, Severus to stejně slyšel.

Přешel blíž a zadíval se Harrymu do očí. Chtěl se ujistit, co tam uvidí. Bude to odpor či nechut? Ne, v Harryho očích rozhodně nebyl odpor. Velká bolest a smutek ano, ale také v kombinaci s úlevou a radostí, vášní a touhou. Viděl na

něm, že kdyby měl možnost a větší odvalu, že by se k němu natáhl a objal ho. A tak to udělal sám. Vtáhl ho do náruče. Rukou přikryl jeho hlavu, která odpočívala na jeho rameni. Do ucha mu zašeptal. „Takže Briane Flashi, jak se vlastně jmenujete?“ Znělo to škádlivě.

„Harry... Harrold James Potter,“ zašeptal Harry.

Lucius jen nevěřícně zíral. „Severusi, co to... Co to má znamenat? Co máš tady s tím klukem a odkud ho znáš?!“ To už skoro ječel.

Severus se na něj zlobně zadíval. „To není tvoje věc, Luciusi,“ řekl temně. „Každý má nárok na své soukromí. A co se týče tady toho *kluka*, tak mám pocit, že mu bude lépe někde jinde, než u vás,“ dodal.

Lucius vypadal, že omdlí. „To snad nemyslíš vážně! Celé roky jsme ho živili a šatili a nechávali jsme ho studovat výměnou jen za trochu té práce v domě! Jak se vůbec opovažuješ!“ křičel Lucius.

„Harry,“ začal jemně Severus. Viděl na Harrym, že má v očích slzy a to již podruhé během jednoho dne. „Harry, prosím, odejdi odsud, tohle není prostředí pro tebe.“

Harry naklonil hlavu. „Severusi, co tím přesně myslíš? Musím dodělat zkoušky. Už jsem tu skoro 7 let... Pak odejdu.“

Severus zavrtěl hlavou. „Zapomněl jsi, že jsem učitel? Pojď se mnou. Znalosti máš dobré, zkoušky hravě zvládneš. Mám pocit, že pro tebe najdeme nějaké místo v Bradavicích.“

Útěk z tohoto pekla mu člověk nenabízí každý den. A ještě takový člověk jako Severus. Včera by si ani nepomyslel, že se ještě někdy setkají. Ale přesto si to Harry musel chvílku promyslet.

„Dobře,“ podvolil se nakonec Harry. Chtěl se od něj odtáhnout, ale Severus mu to nedovolil. Harry se o něj znaveně opřel a opětoval obětí. Únava spojená s nervovým vypjetím se na něm projevila.

Lucius už měl na jazyku další protesty, když ho Severus utnul podrážděným pohledem. „Luciusi Malfoyi, i v domech kouzelníků smí sloužit pouze skřítkové. Nedospělé děti nikdy. Jistě bys nechtěl, abych se o tom někde zmínil, že?“ temně prohlásil Severus. Lucius Malfoy zavřel ústa a již nepromluvil.

„Mám takový pocit, pane Harry Pottere, že nás tady čeká cesta do Skotska,“ ušklíbl se Severus a s Harrym po boku se vydali ven z panství Malfoy Manor.

Mlha se začala pomalu zvedat, když se oba kouzelníci přemístili pryč.

Kapitola 12: Konečně doma

Přemístili se před bradavické brány. Severus chtěl vyrazit rovnou k hradu, ale Harry ho zastavil.

„Severusi, děkuji ti,“ řekl mu naléhavě. „Ani jsem nedoufal, že se ještě uvidíme. Mrzí mě, že jsem dvakrát utekl, ale...“ nedopověděl, protože Severus mu dal prst na ústa.

„Nezlobím se. Harry, každý má své demony, každé máme své tajemství. Jen jsem nevěděl, co se vlastně stalo. A byl jsem rozhodnutý prohledat každý bohatší

dům v kouzelnickém světě. Ale náhodou mi jeden můj příbuzný dnes ráno řekl přesně to, co jsem potřeboval vědět," vysvětlil Severus.

„Ale přesto, Severusi, já jsem obyčejný kouzelník. Moji rodiče jsou chudí. To proto jsem studoval u Luciuse Malfoye spolu s jeho synem. Měl u mé matky určitý životní dluh.“ Harry se odvrátil a pokračoval. „Já... Tolik jsem se bál, že se mnou vůbec nebudeš chtít mluvit,“ povzdechl si Harry.

Severus ho obešel a podíval se na něj. „Harry, myslíš si, že všichni skvělí kouzelníci musí být bohatí či mocní? Na tom přeci nezáleží. Podívej se na mě!“ Harry zavrtěl hlavou. „Dobře, tak se podívej na hrad!“ naléhal. Harry se k němu otočil. Slunce již dávno vyšlo a kamenné zdi byly osvětlené. Harry zadržel dech. „Pojďme, čeká nás snídaně,“ řekl Severus.

Harry se otočil za jeho hlasem. Chytil ho za ruku. Chvilku ji držel ve své dlani, a pak se druhou dotkl Severusovi tváře. *Je tohle pravda? Je tohle vážně pravda? Ano! Ano,* říkaly Severusovy oči. *Pojďme se tedy přesvědčit.*

Harry se naklonil blíž a políbil Severuse na rty. *Ano, je to pravda!* Přitiskl se k němu a ochutnával ho. Něžně, velmi jemně jako peříčko. Snažil se sám sebe přesvědčit, snažil se uvěřit, že to není sen, že je Severus skutečný, a že je tu teď s ním. Na zádech ucítil pevné ruce, které mu říkaly, že ho nikam nepustí. Na tváři vnímal horký dech. A v uších mu zněl sametový hlas. „Zůstaneš tu se mnou Harrolde Jamesi Pottere!“

ooOoo

V jednom okně bradavického hradu stál muž a díval se ven. Řekli byste, že je již tak starý, že si ani nedohlédne na špičku nosu, a on mezi tím přitom mistrně popostrčí s jednou figurkou tam a jinou figurku sebere tuhle.

Počítal s tím, že dnes začnou pátrat se Severusem po jeho záhadném mladém muži. Ne špatně! Po cizím skřítkovi, který narušil ochrany Bradavic! Ovšem s příchodem Thomase Riddlea přeci jen nemohl počítat. Někdo by se mohlo domnívat, že ten záhadný stařík s vousy až do půl pasu ovládá tak mocná kouzla, která by dokázala dostat zvíře málem až do bezvědomí? A přinutit svéhlavého člověka přijít v ranních hodinách do bradavického podzemí, aby se následně podíval na ručně psaný seznam s nadepsaným jménem jistého skřítky? Pak tedy lze jen doufat, že se mýlí.

Skřítkci mu o návštěvě Riddlea řekli, i o jejich rozhovoru o Malfoyových. Ten první večer si nebyl jistý, ale podruhé už byl na určité stopě, kdo bude tím mladým mužem. A ten prohnáný Lucius si ho dovolil zapřít před ním, Albus Percivalem Wulfrikem Brianem Brumbálem, jedním z největších kouzelníků všech dob, ředitelem Bradavické školy čar a kouzel. Ovšem i tohle částečně předpokládal. Harry byl mladý, nadějný, ale chudý, a Lucius se s chudinou nezahazuje. Albus byl spokojený, že mu alespoň tentokrát jeho plány nevyšly. A podle toho, co viděl venku, ani nevyjdou. Jen doufal, že Severusovi nikdy nedojde, že i s ním tu hrál určitou hru.

ooOoo

Dnes večer probíhala závěrečná hostina v Bradavicích u příležitosti konce školního roku. Všichni studenti už seděli na svých místech oděni ve slavnostních hábitech. Učitelský stůl byl také zaplněn. Uprostřed se tyčil Albus Brumbál po boku s Minervou McGonagallovou a po pravé a levé straně od nich seděli ostatní učitelé a zaměstnanci školy. V pravé části bylo možné zahlédnout zajímavou

skupinku. Vedle dříve podmračeného profesora v černé róbě seděl mladík se zářivým úsměvem. Jak by mohl být více zamračený, když se v jeho společnosti se cítil tak dobře? Kdepak, to se mu pak mohlo stát, že se na veřejnosti zcela vzácně malinko usměje. A uvnitř jeho magie vrní blahem. Vedle Harryho pak seděl ještě jeden člověk a nebyl jím nikdo jiný než Remus Lupin, vlkodlak, ale zejména skvělý učitel, který dostal místo učitele obrany proti černé magii.

Harry Potter, po svém příchodu do Bradavic, ještě chvíli studoval a následně složil zkoušky na výbornou. Poslal sovu rodičům a Remusovi, aby věděli, co se všechno seběhlo. Potterovi měli radost, přáli to svému synovi. Remus Lupin se v Bradavicích jednoho dne objevil. A když ho Albus Brumbál spatřil, vzpomněl si, o koho jde a nabídl mu post, na který marně sháněl kvalitního učitele. Remus byl spokojený, vlk byl spokojený, ředitel byl spokojený, a Harry byl samozřejmě nadšený. Severus Snape si také pamatoval svého spolužáka, se kterým neměl nějak moc dobré vztahy, ale oba už dospěli a přes drobné roztržky se přenesli.

A nyní tam všichni tři seděli a čekali na závěrečný projev. Albus povstal, obešel stůl a postavil se k řečnickému pultíku. V místnosti se zašumělo a pak nastalo ticho.

„Drazí studenti a kolegové. Máme tu konec dalšího školního roku. Gratuluji všem, kteří složili své zkoušky, a blahopřeji našim absolventům. Jen pamatujte, že oslavy by měly trvat jen tak dlouho, dokud neskončíte ležet pod stolem...“ Albus přelétl sál pohledem a pokračoval. „Rád bych Vám ještě prozradil, že příští rok se můžete těšit na nového učitele obrany proti černé magii Remuse Lupina.“ Zvedl se potlesk a Remus se trochu uklonil. „A také přivítejte nového učně v oborech lektvary a čarování Harryho Pottera.“ Harry také vstal a uklonil se. Sálem se ozývaly výkřiky a potlesk. „Přeji vám radostně přizíté léto a po prázdninách se budu těšit na shledání. A teď již: Dobrou chuť!“

ooOoo

Co říci závěrem? A byla svatba? A žili šťastně až do smrti ve svém bradavickém podzemí?

Uplyne ještě nějaký čas než se Harry a Severus sejdou před oltářem. A pokud taková doba nastane, pak my se tam jistojistě nepodíváme, protože ani jeden z nich na své svatbě by nechtěl dav čumilů a zvědavců. Jeden dotěrný stařík by jim určitě stačil.

Jejich vztah se bude vyvíjet, vyskytnou se hádky i nedorozumění, radosti a smíření. Ale cit prostoupený jejich srdci i duší, cit spojený dávnou magií, ten tu bude stále. Už je to pouze na nich!

KONEC